

Šmarnice 2017

PRIJATELJSTVO Z JEZUSOM

SVETA SESTRA FAVSTINA KOWALSKA

Peter Žakelj CM in Urška Smerkolj

PRIJATELJSTVO Z JEZUSOM

Šmarnice 2017

SVETA SESTRA FAVSTINA KOWALSKA

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47(02.053.2)
27-36Kowalska F.(02.053.2)

ŽAKELJ, Peter

Prijateljstvo z Jezusom - sveta sestra Favstina Kowalska : šmarnice
2017 / [avtorja Peter Žakelj in Urška Smerkolj]. - Ljubljana : Salve, 2017

ISBN 978-961-211-896-9
1. Gl. stv. nasl. 2. Smerkolj, Urška
289823744

Avtor: Peter Žakelj CM in Urška Smerkolj

Naslov: Prijateljstvo z Jezusom, Sveta sestra Favstina Kowalska

Avtorica slikovne priloge: Mihaela Žakelj Ogrin

Lektorirala: Natalija Mozetič

Izdalo: Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote

Založba in grafična priprava: Salve d. o. o. Ljubljana

Naklada: 1.000 izvodov

Ljubljana, april 2017

UVOD

Papež Frančišek nas vabi, naj tudi po koncu svetega leta Usmiljenja poglobljamo zaupanje v Božje usmiljenje in o njem s svojim življenjem ter zgledom pričujemo drugim. V letošnjem šmarničnem branju se zato oziramo na življenje svete sestre Favstine Kowalske, glasnice Božjega usmiljenja. Na svoje veliko poslanstvo se je pripravljala tako, da je že od malih nog gradila prijateljstvo z Jezusom. Z njim se je družila na zelo osebni način. Kot najboljši prijatelj in zaročenec jo je spremljal pri vsakodnevnih opravilih, ji svetoval, jo usmerjal in spodbujal. Na mistični način je v polnosti doživljala njegovo ljubezen in usmiljenje, kar je v njej prebujalo željo, da bi mu postajala vedno bolj podobna, vedno bolj sveta.

Zgodba o sveti sestri Favstini Kowalski je torej zgodba o prijateljstvu z Jezusom. Prisluhnilo ji z odprtim srcem. Naj zgled te velike svetnice pomaga utrditi naše prijateljstvo z Bogom.

1. dan

PRVA SREČANJA Z JEZUSOM

Zgodba o sveti sestri Favstini in njenem velikem prijateljstvu z Jezusom se je začela pred več kot sto leti na Poljskem, v vasici z imenom Glogowiec. V tistem času sestra Favstina še ni bila sestra – redovnica, pa tudi Favstine ne. Ime ji je bilo Helena. Bila je preprosta deklica, ki je z bratci in sestricami odraščala v revni kmečki družini. Dom je bil kraj njenih prvih srečanj z Jezusom.

Oče Stanislaw in mama Marianna sta svojih osem otrok preživljala s trdim delom. Zemlja je bila slabo rodovitna. Na njej so pridelovali rž in krompir. Imeli so tudi nekaj krav in drugih živali. Poleg dela na kmetiji je oče Stanislaw opravljal tesarsko obrt. Do otrok je bil strog, nepopustljiv in zahteven. Učil jih je delati, pa tudi moliti. Dan je pričental z glasnim prepevanjem hvalnic, zaključeval pa kleče z molitvijo Očenaša. Njegova pobožnost je bila za malo Heleno prvi zgled povezanosti z Bogom. Mama Marianna je bila do otrok nežnejša. Heleni je bila zgled delavnosti in vztrajnosti.

Otroci so že od malih nog pomagali pri delu na polju in živini. Helena je bila med vsemi najbolj poslušna in ubogljiva. Pridno je izpolnila vse, kar sta ji naročila starša. Prevezemala je skrb za mlajše otroke, vodila krave na pašo, pomagala pri kuhanju in delu na polju. Starša sta jo velikokrat postavljala za zgled ostalim otrokom. To je pri njih vzbujalo zavist in jezo. Kadar staršev ni bilo blizu, so ji pogosto nagajali in jo celo tepli.

S sedmimi leti je pričela obiskovati šolo. Nove sošolke so se zgražale nad njeno siromašno obleko in niso hotele sedeti z njo v isti klopi. To jo je zelo prizadelo. Tolažila jo je naklonjenost učitelja, ki je v njej kmalu prepoznal pridno in nadarjeno učenko. Po manj kot treh letih pa se je njeno šolanje zaključilo, saj se je vodstvo odločilo dati prednost mlajšim otrokom. Helena je odslej brala le še na paši. Najraje je prebirala zgodbe o svetnikih in jih nato pripovedovala drugim otrokom.

Pri devetih letih je prejela prvo sveto obhajilo. To je bilo zanjo nad-

vse pomembno doživetje, ki jo je napolnilo z velikim veseljem. V svoji duši je živo čutila Boga. Po sveti maši se je sama odpravila proti domu. Nekdo jo je na poti ustavil in vprašal, čemu hodi sama in ne v spremstvu drugih deklet. Helena mu je odgovorila: »Saj nisem sama, Gospod Jezus hodi z menoj.« Od takrat je še raje hodila k sveti maši. Vsak dan bi želela v cerkev, pa ji doma niso vedno pustili, ker so jo potrebovali za delo. V nedeljo je zaradi tega vstajala že zelo zgodaj. Odgnala je krave na pašo in opravila vse nujno, še preden so se drugi zbudili. Ni želela, da bi ji nujni opravitki preprečili obisk svete maše. A kljub temu je večkrat ostala doma. S sestrami si je namreč delila edino spodobno obleko, ki so jo izmenično nosile za k sveti maši. Kadar ni mogla v cerkev, se je umaknila v kak skriti kotiček doma, odprla molitvenik in prebrala vse dele svete maše. Tudi sicer je rada molila. Skrbela je za oltarček v dnevni sobi, na katerem so bili križ in kipca Jezusa ter Marije.

Družinska molitev, prebiranje Svetega pisma, zgodbe o življenju svetnikov in prva duhovna doživetja so malo Heleno napolnjevala z veseljem in hrepenenjem. Nekoč se je na poti iz cerkve pogovarjala s svojo prijateljico. Zaupala ji je: »V svojem srcu nosim veliko veselje, ker imam v duši Boga.«

*

Poznaš ta občutek? Se morda na tihem prebujata tudi v tebi, kadar doma skupaj molite, prebirate zgodbe iz Svetega pisma in greste k sveti maši? To so tvoja prva srečanja z Jezusom. Veseli se jih!

Naloga:

Zmoli molitev »O, Jezus, blagoslovi me« in se zahvali za družino, ki je kraj tvojih prvih srečanj z Jezusom.

2. dan

JEZUS VABI ...

Helena Kowalska je bila revno kmečko dekle. Naredila je samo tri razrede osnovne šole. Svoje dneve je preživljala na polju in pašniku. Staršem je pomagala pri gospodinjstvu in skrbi za mlajše bratce in sestrice. Kdo bi si mislil, da bo nekoč postala velika svetnica? A vendar jo je Jezus na tihem že pripravljaj za svoje velike načrte.

Njegovo bližino je prvič zelo jasno občutila na dan prvega svetega obhajila. Od takrat je bil Jezus njen spremljevalec. To je verjela, včasih pa na poseben način tudi občutila in doživljala. Ponoči jo je večkrat prebujala nekakšna čudovita svetloba in jo vabila k molitvi. »Božjo luč sem videla,« je zjutraj pripovedovala mami, a ji ta ni verjela. »Daj no, se ti blede? Samo zdelo se ti je, da si nekaj videla. Ne blebetaj neumnosti,« ji je odgovarjala. Helena ni želela vznemirjati svojih domačih, zato je o svojih duhovnih doživetjih odslej raje molčala.

Nekoč jo je v sanjah obiskala Marija. Helena jo je videla, kako se spreha po rajskem vrtu. Pogled na Božjo Mater je še povečal njeno hrepenenje po tem, da bi tudi sama prišla v nebesa. Še bolj se je trudila ubogati starše, biti potrpežljiva in dobra.

Rada je prebiralala zgodbe o svetnikih. Morda se je tam navdušila nad idejo, da bi pomagala najbolj ubogim. Nekoč se je ogrnila s starim luknjastim plaščem in šla kot beračica od hiše do hiše prosit miloščino za uboge. Denar, ki ga je nabrala, je odnesla k župniku, da bi z njim pomagal revežem, ki so pogosto trkali na vrata župnišča. »Že od najzgodnejših let sem želela postati svetnica,« je veliko let kasneje zapisala v svoj Dnevnik.

Pri šestnajstih letih je Helena odšla v svojo prvo službo. Odpotovala je v mesto in se kot služkinja zaposlila pri neki družini. Čistila je hišo, pomagala v kuhinji in na vrtu. Denar je pošiljala domov, da bi starši lažje odplačevali svoje dolgove in preživljali mlajše sestre ter brate. Končno si je lahko kupila obleko, ki je bila samo njena in odslej je lahko ob nedeljah redno hodila k sveti maši. V novi službi so bili z njo zelo zadovoljni,

saj je bila pri delu pridna in zanesljiva. Tudi Helena je bila zadovoljna. Naenkrat pa se je zanjo vse spremenilo.

Nekega dne je na dvorišču zagledala nenavadno svetlobo. Bila je močnejša od tiste, ki jo je kot otrok včasih videla. Bila je tako močna, da se je Helena prestrašila in začela vpiti: »Požar, požar!« Domači so pritekli na dvorišče, a videli niso ničesar, razen Helene, ki je zamaknjeno strmela nekam v daljavo. Spraševali so jo, zakaj je kričala in kaj je videla, ona pa ni ničesar povedala. Prepričani so bili, da je imela napad norosti. Kmalu zatem je nepričakovano pustila službo. »Ne bom povedala, zakaj odhajam, vendar ne morem več ostati,« je bila skrivnostna. Pobrala je svoje stvari in odšla. Odločena je bila slediti glasu, ki jo je že od malih nog vabil k popolnejšemu življenju.

*

Jezus vabi tudi tebe. Včasih je njegov glas tih, drugič zelo jasen. Včasih govori po bližnjih, včasih po znamenjih in dogodkih, včasih čutiš njegov klic globoko v srcu. Poslušaj ga!

Naloga:

Zmoli molitev »Očenaš« in dodaj prošnjo, da v svojem življenju ne bi preslišal Jezusovega povabila.

3. dan

JEZUS NA PRVEM MESTU

Helena Kowalska je že od zgodnjega otroštva naprej gradila prijateljstvo z Jezusom. Rada je iskala njegovo bližino. Nekoč je v videnju močne svetlobe razumela, da jo kliče v posvečeno življenje. Takoj je pustila službo in nameravala vstopiti v samostan. Starša pa sta njeni odločitvi odločno nasprotovala. Na Heleno sta bila navezana in zanjo sta imela drugačne načrte. »Nimamo dovolj denarja,« sta odgovarjala, Helena pa je zatrjevala: »Ne potrebujem denarja, ker me bo v samostan peljal sam Gospod Jezus.« Starša o tem še vedno nista hotela nič slišati.

Helena ni vedela, kaj storiti. Ni želela prizadeti svojih staršev. Celo življenje se je trudila, da bi jima bila v veselje in tolažbo. Verjela je, da s tem izpolnjuje Božjo voljo. zdaj pa je prvič doživljala, da volja Boga ne sovпада z voljo njenih najbližjih. Čigav glas naj posluša? Strah pred tem, da bi razočarala starše, je prevladal nad željo, da bi sledila Jezusovemu povabilu. Odločila se je, da si znova poišče službo.

Odšla je v drugo mesto in se spet zaposlila kot služkinja. Ni pozabila na Jezusa. Vsak dan je hodila k sveti maši in veliko molila. Pomagala je brezdomcem in revežem, ki jih je srečevala na ulicah. Te stvari so jo včasih napolnjevale z veseljem, zdaj pa je v srcu čutila, da naredi premalo. Hrepenenje po tem, da bi Jezusu sledila v samostan, jo je še vedno vznemirjalo. Vznemirjala pa so jo tudi pričakovanja staršev. Kako naj jih izpolni? Nemir v njeni duši je bil z dneva v dan večji.

Še nekdo je zanjo pripravljala načrte. To je bila njena sestra Gienija, ki je službovala v istem mestu. Opazila je sestrično malodušje. Prepričana je bila, da ji bo koristilo nekaj zabave. Nova obleka, elegantna pričeska, sprehodi po mestu in srečanja s fanti ... to bi ji gotovo pomagalo, si je mislila.

Nekega vročega poletnega popoldneva je obiskala sestro in ji v dar prinesla vstopnico za veselico. Heleni se je ideja upirala, a ni želela razočarati sestre. Pustila se je pregovoriti. V rožnati obleki in s pentljo na glavi se je skupaj z njo odpravila v mestni park. Tam je bilo veliko

plesišče z orkestrom. Sestri sta stopili do odra in opazovali plesalce. Ni minilo veliko časa, ko se je pred Heleno pojavil mladenič. Vljudno se ji je priklonil in jo povabil na ples. Helena je bila v zadregi. Skušala se je izgovoriti, češ da ne zna plesati, mladenič pa je vztrajal in ji obljubil, da jo bo vodil. Odpeljal jo je na plesišče. Zavrtela sta se, naredila nekaj korakov, nato pa je Helena naenkrat osupla obstala. Pred seboj je zagledala Jezusa. Bil je izmučen, brez obleke, umazan in ves v ranah. S pogledom ljubosumnega zaročenca jo je vprašal: »**Do kdaj me boš varala?**«.

Videnje, ki je trajalo le nekaj sekund, je Heleno popolnoma spremenilo. Naenkrat so vsi drugi glasovi izginili. Ostal je le Jezus. Razumela je, da ga mora postaviti na prvo mesto. Ne more in ni ji potrebno živeti v skrbi, kako bo izpolnila želje, načrte in pričakovanja ljudi okrog sebe. Iskati mora le Božjo voljo. V tem bo našla pravo veselje in zadovoljstvo. Samo tako se bo lahko umirila.

Na hitro se je ozrla k mladeniču, se izgovorila, da jo boli glava ter stekla s plesišča v najbližjo cerkev. Osuplemu fantu se še sanjalo ni, kdo mu je pravkar prevzel plesalko.

*

Pregovor pravi: »Kjer je Bog na prvem mestu, tam je vse na pravem mestu.« Naj prijateljstvo z Jezusom vodi tvoje odločitve in oblikuje tvoje odnose z bližnjimi.

Naloga:

Zmoli molitev »Zdrava Marija« in preišluj o Mariji, ki je kljub strahu, da bo prizadela svoje najbližje, zmogla Bogu izreči: »Zgodi se Tvoja volja«.

4. dan

JEZUS POSKRBI

Helena je imela Jezusa rada. V sebi je čutila veliko željo, da bi sledila njegovemu klicu in vstopila v samostan. Rada pa je imela tudi svoje starše, ki so temu odločno nasprotovali. Razpeta med svojimi željami in pričakovanji drugih, je postajala malodušna, nemirna in prazna. Med plesom je zagledala Jezusa, ljubosumnega zaročenca, ki ji je očital, da mu ni zvesta. Spoznala je, da ga mora postaviti na prvo mesto. Vse druge skrbi so takoj izgubile težo.

Stekla je v najbližjo cerkev in padla na kolena pred Najsvetejše. Solznih oči je je Gospoda spraševala, kaj naj stori in kako naj izpolni Njegovo voljo. Zaslišala je besede: **»Takoj se odpelji v Varšavo, tam boš vstopila v samostan.«**

Helena je pohitela iz cerkve, da bi se lahko čim prej pripravila na odhod. Pobrala je svoje stvari in jih odnesla k stricu, ki je živel tam blizu. Vsa tresoča mu je povedala, da odhaja. »Za Božjo voljo, kaj pa počneš? Saj veš, kako boš s tem užalostila očeta in mater. Jokala bosta,« jo je skušal ustaviti. »Za zdaj jima ničesar ne pravite,« je bila odločna Helena. Strica je prosila, naj njene obleke razdeli med sorodnike. S seboj je vzela le tisto, kar je imela na sebi. Skupaj sta odšla na železniško postajo in se poslovila.

Helena je stopila na vlak, ki jo je odpeljal v Varšavo. Še nikoli ni bila v tako velikem mestu. Ni vedela, kaj jo čaka, kam naj gre, na koga naj se obrne. Večerilo se je, a tudi tega ni vedela, kje bo nočoj prenočila. V strahu in negotovosti je začela jokati. A jokala je tudi od sreče. Ganjena je premišljevala o tem, kako rad jo ima Jezus. Čeprav se je ves ta čas izmikala Njegovemu klicu, se On ni umaknil. Tudi zdaj je ne pušča same. Prepričana je bila, da sedi z njo na vlaku. Ko bo prispela v mesto, ji bo že nekako pomagal, da se bo znašla.

In res ji je. Na mestnem kolodvoru je sredi množice ljudi, ki so hiteli vsak v svojo smer, zaslišala besede, naj se odpelje iz mesta v neko vas, kjer bo našla varno prenočišče. Tako je tudi storila in našla vse tako, kakor ji je povedal Jezus.

Naslednji dan se je v zgodnjih jutranjih urah vrnila v Varšavo. Stopila je v prvo cerkev in prosila Jezusa, naj ji pove, kako naprej. Jutranje maše so se vrstile ena za drugo, duhovniki pa so se izmenjavali pri oltarju. Naenkrat je v sebi zaslišala: »**Pojdi k temu duhovniku in mu vse povej. Povedal ti bo, kaj moraš storiti.**« Takoj po sveti maši je Helena stopila v zakristijo in začela duhovniku pripovedovati svojo zgodbo. Seveda je bil nemalo začuden. Pred njim je stalo zmedeno dekle s culo na rami in ga spraševalo, kaj naj stori, da bo izpolnila Božjo voljo. Še sanjalo se mu ni, kaj naj ji reče. V tistem trenutku pa se je spomnil gospoda, ki ga je pred kratkim prosil, naj mu pomaga najti kakšno zaupanja vredno dekle, ki bi pomagala njegovi visoko noseči ženi pri gospodinjstvu. Heleni je predlagal, naj do odhoda v samostan sprejme to delo. Spodbudil jo je, naj zaupa, da bo Bog vse uredil.

Helena je takoj poiskala družino. Predstavila se jim je in jim povedala, da jo pošilja župnik. Pristrčno so jo sprejeli. Zahvalila se je Jezusu, svojemu zvestemu spremljevalcu, ki je poskrbel, da je brez denarja in poznanstev sredi milijonskega mesta v tako zelo kratkem času našla dobre ljudi in streho nad glavo.

*

Jezus spremlja in skrbi tudi zate. Pomagal ti bo najti pot in način, da boš lahko izpolnil Božjo voljo.

Naloga:

V družini se pogovorite, kdaj ste v življenju občutili Jezusovo bližino in doživeli Njegovo pomoč. Zmolite »Tebe ljubim, Stvarnik moj«.

5. dan

JEZUS SKRBI, TUDI KADAR SE ZDI, DA GRE VSE NAROBE

Helena je v sebi že dolgo čutila klic k posvečenemu življenju. Končno je zbrala pogum in sprejela povabilo. Po Jezusovem naročilu je odšla v Varšavo. Obljubil ji je, da bo lahko tam vstopila v samostan. Bila je navdušena. Čutila je, da je na pravi poti in da je Jezus njen spremljevalec. Pomagal ji je, da je našla stanovanje in dobre ljudi, ki so zanjo skrbeli. Vse je uredil. Zdaj mora le še potrkat na samostanska vrata in njena najgloblja hrepenenja bodo izpolnjena.

A ni šlo tako zlahka. V Varšavi je bilo veliko samostanov. Helena je hodila od vrat do vrat, a povsod so jo zavrnilo. Bila je brez denarja, brez izobrazbe, brez družine, sama v velikem mestu. Bilo je videti, da bi rada vstopila samo zato, da bi bila preskrbljena in na varnem. Zato je nikjer niso sprejeli. Njeno začetno navdušenje je pričelo hitro upadati. Tudi Jezusa ni več čutila tako živo ob sebi. Prevzel jo je strah. Kaj pa, če si je njegov klic le domišljala? **»Tako j se odpelji v Varšavo. Tam boš vstopila v samostan,«** so bile njegove besede. Ubogala je in zdaj je tukaj. Zakaj je potem ne sprejmejo? Jezus, ki je prej tako očitno skrbel zanjo, pa je zdaj popolnoma tiho. Z bolečino v srcu ga je prosila: »Pomagaj mi, ne puščaj me same.«

Po dolgem iskanju je končno potrkala tudi na vrata Kongregacije Božje matere usmiljenja. Poslanstvo te skupnosti je bilo prevzganje problematičnih deklet z roba družbe. Med njimi so bile prostitutke, obsojenke in dekleta, ki so jih zaradi prekrškov izključili s šole. Sestre so jih vzgajale, šolale in učile raznih poklicev. Njihova kongregacija je bila ena redkih, ki je v svoje vrste sprejemala tudi dekleta iz nižjih družbenih slojev. Sestre so se delile na dva ločena kora. Izobražene sestre prvega kora so skrbele za vzgojo in izobraževanje gojenk. Sestre drugega kora, kamor so smela vstopiti tudi neizobražena dekleta, pa so bile zadolžene za delo v kuhinji, pralnici in na vrtu. Tukaj bi se lahko našlo mesto za Heleno. A

najprej se je o njej morala prepričati mati prednica. Ta se je čez mnogo let takole spominjala svojega prvega srečanja s Heleno: »Dekle ni bilo nič posebnega. Ni bila več rosno mlada, bolj krhke postave, služkinja in kuharica po poklicu, brez dote ... Ni se mi zdela primerna za k nam in sem jo že nameravala odsloviti, nato pa sem pomislila, da bi se spodobilo postaviti ji vsaj nekaj vljudnostnih vprašanj. Med razgovorom na štiri oči pa sem ugotovila, da je kandidatka zelo zanimiva. Imela je prijeten nasmeh in simpatičen izraz na obrazu. Bila je zelo preprosta, iskrena in preudarna v izbiri besed.«

Po kratkem pogovoru je prednica naročila Heleni: »Pojdi zdaj v našo kapelo in vprašaj hišnega Gospodarja, ali te sprejme.« Takoj je razumela, da govori o Jezusu. Pohitela je v kapelo, kjer je zaslišala te besede: **»Sprejem te, v mojem Srcu si.«** Z velikim veseljem se je vrnila k prednici. »No, te je Gospodar sprejel?« jo je ta vprašala. »Da,« je odgovorila Helena. »Če te je sprejel Gospodar, te sprejem tudi jaz,« je zaključila prednica. Helena je bila presrečna. V njeno srce se je vrnila gotovost, da jo Jezus spremlja in skrbi zanjo.

Helena kljub naklonjenosti prednice ni mogla še kar takoj vstopiti, saj ni imela denarja, da bi plačala nujni prispevek. Prednica ji je predlagala, naj si vsaj za nekaj časa poišče službo, zaslužen denar pa pošilja samostanu v hrambo. Tako je minilo še leto dni, preden se je izpolnila Jezusova obljuba.

*

Helena je kljub težavam vztrajala v iskanju poti do uresničitve svojega hrepenenja. Spoznala je, da je Jezus ves čas ob njej in da so tudi težave del Njegovih načrtov zanjo. Zaupaj, da je Jezus s teboj tudi takrat, ko se ti zdi, da gre vse narobe.

Naloga:

V družini se pogovorite, kaj naredite, kadar imate občutek, da gre vse narobe. Kako vam prijateljstvo z Jezusom pomaga vztrajati, kadar vam je težko? Zmolite »Sveti angel.«

6. dan

JEZUS JE TUDI V KUHINJI

V soboto, 1. avgusta 1925, na predvečer praznika Marije kraljice angelov, je Helena končno prestopila prag samostana. Pot do sem ni bila lahka, a z Jezusovo pomočjo se je uresničilo hrepenenje, ki ga je v srcu gojila že od otroštva. »Bila sem neizmerno srečna. Zdelo se mi je, da sem stopila v rajsko življenje. Iz srca mi je kipela ena sama zahvalna molitev,« je zapisala v Dnevnik.

Helena je svojo redovniško pot začela kot postulantka. Začetno obdobje je bilo namenjeno spoznavanju duhovnosti, navad in pravil kongregacije. Dobila je temno obleko z naglavnim pokrivalom. To še ni bil redovniški habit. Sobo si je delila z več sestrami, predstojnice pa so ji dodelile mesto kuharske pomočnice.

Helena je hitro spoznala, da življenje v samostanu vendarle ni tako rajsko. Prišla je z željo, da bi lahko poglabljala svoje prijateljstvo z Jezusom, zdaj pa je svoje dneve od jutra do večera preživljala v kuhinji. Med delom je večkrat prosila, če lahko vsaj za hip obiše kapelo, a ji tega niso dovolili in ji celo očitali, da je lena.

Prvi občutki sreče so tako kmalu splahneli. Preplavili so jo dvomi. Že po treh tednih je v sebi trdno sklenila, da bo izstopila. Polna stisk in nezadovoljstva si je neki večer obljubila, da bo takoj drugo jutro stopila do prednice, da ji sporoči odločitev. A to je ni pomirilo. Vsa razbolena je zato pričela moliti, da bi ji Bog dal spoznati svojo voljo. Čez nekaj trenutkov se je njena celica razsvetlila. Pred seboj je zagledala Jezusa. Njegov obraz je bil hudo ranjen. Jokal je. Vsa pretresena ga je vprašala: »Jezus, kdo ti je prizadejal takšno bolečino?« Jezus ji je odgovoril: **»Ti mi boš prizadela takšno bolečino, če boš stopila iz tega reda. Semkaj sem te poklical, ne kam drugam, in zate sem pripravil mnoge milosti.«**

Helena je Jezusa prosila za odpuščanje. Takoj je spremenila svojo odločitev. Od takrat dalje ni več dvomila. Vztrajala je v kongregaciji, čeprav ni bilo lahko. Počasi se je učila povezovati molitev in delo. Spoznala je, da ji ni treba vedno hoditi v kapelo, da bi bila blizu Jezusu.

Tudi kuhinja je postala prostor njunega druženja. V vsakem, na videz še tako nepomembnem delu, je prepoznala priložnost za učenje ljubezni, odpovedi in darovanja. Čez nekaj let je v Dnevnik zapisala: »O dnevi dela in sivine, sploh mi niste tako enolični, ker mi vsak trenutek prinaša nove milosti in nove možnosti delati dobro.«

Čas Heleninega postulata je trajal osem mesecev in se je končal s preobleko. Med posebnim obredom je Helena prejela redovniški habit, škof pa ji je podelil tudi novo ime: »Odslej se ne boš več imenovala s posvetnim imenom, ampak Marija Favstina Najsvetejšega zakramenta.« Helena je tako postala sestra Favstina.

*

Včasih se življenje ne odvija tako, kot smo si predstavljali ali želeli. Podobno kot Helena bi takrat najraje obupovali ali pa izsiljevali, da bi bilo po naše. Jezusovi načrti pa pogosto presegaajo naše predstave. Milosti, ki jih pripravlja za nas, so mnogo večje od odpovedi, ki jo čutimo, kadar se odpovedujemo lastnim predstavam.

Naloga:

V družini se pogovorite o skrivnostih veselega dela rožnega venca. Premišlujte, kako se je morala Marija odpovedovati svojim predstavam in kako velikih milosti je bila deležna, ker je sledila Božji volji. S prošnjo, da bi se zmogli odpovedovati zgrešenim predstavam, zmolite desetko rožnega venca s skrivnostjo »ki si ga Devica rodila«.

JEZUS KROMPIR SPREMINJA V VRTNICE

Z obredom preobleke je Helena postala sestra Favstina. Bila je srečna, čeprav je slutila, da jo na poti redovništva čaka veliko trpljenja. Življenje v samostanu ni bilo takšno, kot si ga je predstavljala. Namesto v kapeli je svoje dneve preživljala v kuhinji. A počasi je razumela, da je Jezus ob njej tudi, kadar lupi krompir ali pomiva lonce. Na videz še tako nepomembno delo lahko postane priložnost, da z njim počasti Jezusa. Tudi z odcejevanjem krompirja ...

Tega dela se je sestra Favstina namreč posebno bala. Ni imela telesnih moči, da bi bila kos ogromnemu loncu, v katerem so kuhali za več kot 150 gojenk. Vroč lonec je bilo treba dvigniti nad pomivalno korito, iz njega odliti vrelo vodo, krompir pa pridržati s pokrovko. Sestra Favstina tega ni zmogla. Dogajalo se ji je, da je krompir raztresla po kuhinji, namesto da bi ga odcedila. Druge sestre so se nanjo jezile in jo zmerjale, da je nerodna. Zato se je temu delu začela izmikati. Vsakič, ko je bilo treba odcediti krompir, se je oddaljila. Sestre so to opazile. Zdaj so ji očitale še lenobo. O tej težavi je potožila Jezusu. V svoji duši je kmalu zaslišala njegov odgovor: **»Od danes ti bo lažje. Okrepil bom tvoje moči.«**

Zvečer, ko je bil ponovno čas za odcejanje krompirja, je sestra Favstina, polna zaupanja v Jezusove besede, prva pohitela k loncu. Sestra Regina je to opazila. Bala se je, da bodo morale zopet pobirati raztresen krompir, zato je ponudila svojo pomoč. Sestra Favstina ji je odgovorila, da bo zmogla sama. Vseeno je ostala ob njej, da bi po potrebi poprijela lonec. A sestri Favstini je tokrat z lahkoto uspelo. Ko pa je dvignila pokrov, da bi iz lonca izpustila paro, je v njem namesto krompirja zagledala šopek rdečih vrtnic. Tako lepih ni videla še nikoli. Začudila se je, ker ni razumela njihovega pomena. Takrat je v duši zaslišala te besede: **»Tvoje težko delo bom spremenil v najlepše šopke rož, njihov vonj se bo dvigal do mojega prestola.«**

Sestra Regina, ki je stala zraven, je opazila začudenje na Favstininem obrazu, a ni nič razumela. Šele dvajset let kasneje je med branjem nje-

nega Dnevnika ugotovila, da je Favstina videla vrtnice, kjer je bil zanjo samo krompir.

Sestra Favstina pa si je od takrat dalje prizadevala odcejati krompir tudi ob dnevih, ko ni bila zadolžena za kuhanje. Tudi k vsakemu drugemu težkemu delu se je trudila pristopiti prva. Ni bilo lahko, a ljubezen do Jezusa je krepila njene moči. V prijateljstvu z njim se je vsakodnevno trpljenje spreminjalo v šopke najlepših rož.

*

Prijateljstvo z Jezusom daje smisel še tako vsakdanjim in na videz nepomembnim opravilom. Izročaj mu vse, kar se ti zdi težko in naporno. V Njegovih očeh je vsak tvoj trud veliko vreden.

Naloga:

Pred spanjem izroči Jezusu vse, kar se ti je v današnjem dnevu zdelo naporno in težko. Zmoli molitev »O, Jezus, blagoslovi me«.

JEZUS, KAJ NAJ STORIM?

Sestra Favstina je tudi kot novinka nadaljevala z delom v kuhinji. Iz ljubezni do Jezusa se je trudila natančno izpolnjevati vse svoje dolžnosti. Vsako, še tako težko opravilo je skušala opravljati z veseljem in prizadevnostjo. Spoznala je namreč, da je delo, ki ga opravimo s čistim namenom, v Božjih očeh dragoceno.

Poklic kuharice je zato opravljala z dostojanstvom. V kuhinji je vedno nosila redovniški habit, čeprav so ji pravila dovoljevala, da bi se lahko preoblekla v bolj udobno delovno obleko. Skrbela je za to, da so bile jedi vedno kar najbolj okusne. Tudi druge sestre je spodbujala, naj kuhajo tako, kot da bo na obed prišel sam Gospod Jezus. Vedno je naredila vse, kar ji je bilo naročeno. Če pa ni vedela, kako naj se nečesa loti, je dejala: »Gospod mi bo pomagal, ker On želi, da to naredim.«

Nekega vročega poletnega dne je bila sestra Favstina zadolžena za kuhanje, pomagala pa ji je sestra Placida, prav tako še novinka. Glavna kuharica je bila zaradi bolezni odsotna. Sredi dela so jima v kuhinjo prinesli pol krave. Meso je bilo treba hitro pospraviti in konzervirati, saj bi se utegnilo pri taki vročini pokvariti. Nobena ni imela izkušenj glede spravlja mesa. Nista se znali lotiti. Sestra Placida je tarnala, da sami tega ne bosta zmogli, sestra Favstina pa ji je odgovorila: »Sestra, ne skrbi. Skočila bom v kapelo in vprašala Jezusa, kaj naj narediva.« Odhitela je iz kuhinje in se nekaj časa zadržala v kapeli. Sestra Placida je medtem še naprej obupano zrla v goro mesa.

A kmalu se je sestra Favstina vrnila z natančnimi navodili. Sestri Placidi je naročila, kako naj izbere trše kose in jih marinira. Ostalo meso sta skuhalo in tako preprečili, da bi se kaj pokvarilo. Kuharica se kasneje ni mogla načuditi novinkini iznajdljivosti in preudarnosti.

Tako se je sestra Favstina tudi v kuhinji družila z Jezusom. Pогоvarjala sta se kot najboljša prijatelja. Bil je njen spremljevalec in učitelj. Z njim se je posvetovala glede duhovnih, pa tudi čisto vsakdanjih zadev. Prijateljstvo z Jezusom ji je pomagalo, da je postala dobra kuharica.

Jedi, ki jih je pripravljala, so bile nadvse okusne, kuhinja pa vzor čistoče. Za goste je znala pripraviti okusne sladice, še posebno dobra je bila v krašenju tort. Delala je z veseljem in ljubeznijo, zato je delala dobro. Sestre pa, ki so jo poprej zmerjale, da je nerodna in lena, so zdaj menile, da je preveč natančna in pikolovska.

*

Pri opravljanju vsakodnevnih nalog naj bo Jezus tudi tvoj spremljevalec in učitelj. Pomagal ti bo, da bo tvoje delo opravljeno z več ljubezni in veselja.

Naloga:

Začni dan z molitvijo »Tebe ljubim, Stvarnik moj.« in povabi Jezusa, naj se s teboj družijo pri igri, učenju in delu. Vsako opravilo skušaj opraviti tako, kot bi ga opravil Jezus, če bi bil na tvojem mestu.

9. dan

PRIJATELJSTVO Z JEZUSOM OBLIKUJE PRIJATELJSTVA Z BLIŽNJIMI

Prijateljstvo, ki ga je sestra Favstina gojila do Jezusa, se je odražalo pri njenem delu v kuhinji. Delala je z ljubeznijo in veseljem, saj je vedela, kako s tem razveseljuje Gospoda. Jezus pa je oblikoval tudi njene odnose z drugimi sestrami. Kljub temu da ji pogosto niso izkazovale naklonjenosti, si je prizadevala, da bi jih ljubila z isto ljubeznijo, kot je njo ljubil Jezus. Rada jim je služila, zanje molila, jih tolažila in spodbujala. V iskreni skrbi za njihove duše jim ni prizanašala z opomini. Pogumno jih je opozarjala na neprimerno vedenje, pa čeprav je šlo za starejše sestre ali celo prednice. Tudi duhovnika je na štiri oči opozorila, če je bila njegova duša v nevarnosti. Nikoli pa ni ostalo le pri opominu. Za spreobrnjenje bližnjih je veliko molila in si nalagala žrtve.

Sestra Justina je mnogo let kasneje priznala, da ji sestra Favstina v začetku ni bila nič kaj simpatična: »Resnici na ljubo mi je šla kar malo na jetra. Nепrestano me je opozarjala in popravljala,« se je spominjala. Vendar pa se je kasneje med njima stkalo trdno prijateljstvo. Tako ga je opisala: »V noviciatu je neprestano molila zame, da bi srčno vzljubila Gospoda Jezusa in postala redovnica po Božjem srcu. To mi je pogosto ponavljala. Nekega dne so me napadli dvomi glede poklica in želja, da bi čim prej zapustila samostan. Med delom sem to zaupala Favstini. Čeprav jo je zelo zaskrbelo, mi je zagotavljala, da gre le za hudičevo skušnjavo in da bom pogubljen, če ji bom podlegla. Zadevo mi je predstavila v tako grozni luči, da sem se na smrt prestrašila. S svojimi očmi je prebadala mojo dušo in prebrala vse moje grehe in padce.« Sestri sta ostali globoko povezani vse do Favstinine smrti.

Sestra Ludovina pa se je svojih pogovorov s sestro Favstino takole spominjala: »Name je delovala zelo blagodejno. Po vsakem pogovoru z njo mi je odleglo, ker je vedno znala v meni najti kaj dobrega in to poudariti ... Kadar je začela govoriti o Bogu, je njena duša kar zažarela

in dobila krila. Rada je delila praktične nasvete, vendar jih ni vsiljevala, če je katera hotela delati po svoje.«

Sestra Favstina je pogovore najraje usmerjala k Bogu. Že takrat je veliko govorila o Božjem usmiljenju. Tega se je dobro spominjala sestra Simona, ki je za razliko od nje bolj poudarjala Božjo pravičnost. »Njeni argumenti so na koncu vedno prevladali nad mojimi,« je priznala.

Veliko sester pa v Favstinini iskreni drži ni prepoznalo dobrih namenov. Še posebej užaljene so bile starejše sestre in sestre prvega kora. Očitale so ji, da je vzvišena. Norčevale so se iz nje, češ da se ima za duhovno voditeljico. Sestro Favstino so take opazke zelo prizadele, a prenašala jih je z izredno ponižnostjo. Tesna povezanost z Jezusom ji je pomagala, da je zmogla imeti rada tudi tiste, ki so ji delali krivico in ji povzročali trpljenje.

*

Ne moreš graditi prijateljstva z Jezusom, če se hkrati ne trudiš biti prijatelj z drugimi. V svoje odnose prinašaj Jezusa in ga hkrati skušaj prepoznavati v drugih.

Naloga:

Danes se spomni na vse, ki jih imaš rad, pa tudi na tiste, ki jih ne maraš preveč. Zanje zmoli »Oče naš«. Prosi Jezusa, naj ti pomaga oblikovati lepe in pristne odnose z bližnjimi.

10. dan

JEZUS, KJE SI?

Za sestro Favstino življenje v samostanu ni bilo lahko. A bila je srečna, saj je ob sebi čutila Jezusa. Z otroško zaupljivostjo je iskala njegovo bližino. Bližje, kot mu je prihajala, bolj se je čudila njegovi neskončni ljubezni. Ob tem pa se je vedno jasneje zavedala tudi svoje grešnosti. Ustrašila se je. Začutila je, da ni vredna biti Njegova prijateljica. Otroško zaupljivost so zamenjali dvomi.

Sestra Favstina ni razumela, kaj se ji dogaja. Zaman se je trudila pregnati temne občutke. Z molitvijo, postom in duhovnimi vajami je skušala premagati dvome. A nič ni pomagalo. Zdelo se ji je, da se je Jezus umaknil, ker ga je s svojim nezaupanjem preveč prizadela. Bala se je, da ji ne bo več odpustil in da je njunega prijateljstva konec. Tema pa je tako postajala vedno večja. Začela se je leto in pol trajajoča noč duha.

Sestra Favstina ni vedela, da je to preizkušnja, ki jo Bog dopušča svojim izvoljenim dušam, da bi jih s tem prečistil. Ni vedela, da so podobno izkušnjo teme pred njo doživljali mnogi svetniki. Mislila je, da je za to trpljenje kriva sama. Obtoževala se je in se tako še bolj zapirala vase. Takole je opisala dogajanje v svoji duši: »Iz srca ni vzknilo niti najmanjše občutje ljubezni do Njega. Ko sem se z voljo trudila vztrajati v Bogu, me je prevzela velika stiska in zdelo se mi je, da s tem izzivam še večjo Božjo jezo ... Začela sem trpeti lakoto in hrepenenje po Bogu, a sem videla vso svojo nemoč ... Nепrestano mi je bil pred očmi prepad moje bede.«

Sestra Favstina je skupaj z Jobom ponavljala: »Tudi če bi me ubil, bom zaupala Vate.« V molitvi je moledovala za Božje usmiljenje, a zdelo se ji je, da ne prejme nobene tolažbe. Ni trpela le duhovno, ampak tudi fizično. Popolnoma je oslabela. Obraz je bil smrtno bled, oči podplute s krvjo. Preživljala je peklenške muke in želela si je umreti. A tudi tedaj ni izgubila upanja. V najhujših urah je goreče ponavljala: »Jezus, Vate zaupam, čeprav se zdi, da ni nobenega upanja več ... Stori z menoj, kar hočeš.«

V tej ognjeni preizkušnji je bila njena zadnja bilka rešitve poslušnost spovedniku, ki ji je zapovedal, da mora še naprej redno prejemati sve-

to obhajilo, čeprav se ne čuti vredna. Potolažiti jo je skušala tudi njena predstojnica, mati Jožefa Brzozo, ki je slutila, da jo Bog prečiščuje za svoje načrte. »Ostanite zvesti Bogu, ker je to znamenje, da vas želi imeti visoko v nebesih,« jo je spodbujala. Čeprav sestra Favstina njenih besed ni razumela, se jih je oklenila. Še naprej je vztrajala v molitvi, redno je hodila k spovedi in sveti maši, čeprav je imela občutek, da po zakramen-tih ne prejema nobenih milosti. V vsem tem času ni imela duhovnih videnj, v sebi ni slišala Jezusovih odgovorov in ni čutila Njegove bližine. Sama tišina in tema. »Jezus, kje si?« je odmevalo v njeni duši.

*

Včasih si nečesa tako zelo želimo, da nam to povzroča celo bolečino. Takrat smo na preizkušnji. Zaradi strahu pred bolečino lahko svojo glo-boko željo pohodimo in se preprosto prepričamo, da nismo vredni, ali da se ne izplača hrepeneti. Lahko pa še naprej vztrajamo v iskanju in zaupamo, da se iz bolečine lahko rodi nekaj lepega.

Naloga:

V družini se pogovorite, kdaj ste se v življenju srečali s tako bolečino. Kdo vam je takrat pomagal in kako ste vzdržali? Zmolite »Zdravo Marijo« za vse, ki v tem trenutku trpijo in obupujejo.

POČITEK NA JEZUSOVEM SRCU

V prvem letu noviciata je sestra Favstina začela doživljati tako imenovano »noč duha«. Zdelo se ji je, da ni vredna Jezusove bližine. Prepričana je bila, da je s svojimi grehi priklicala nase Njegovo jezo in da se je od nje zavedno umaknil. Njeno dušo je napolnila tema. Trpela je ne le duhovno, ampak tudi telesno. V svoj Dnevnik je zapisala, da so bile njene muke na las podobne tistim, ki jih duše doživljajo v peklju. Čutila se je popolnoma zavrženo od Boga. Ostalo ji je le upanje v Njegovo neskončno usmiljenje.

Po letu in pol duhovne teme pa je v njeni duši spet posijalo sonce. To se je zgodilo jeseni leta 1928. Med molitvijo je Jezus preževal vso njeno dušo in ji spregovoril: **»Ti si moje veselje, ti si radost mojega Srca.«** Od tega trenutka je imela občutek, da je od njene duše odpadlo vse, kar je zemeljsko in človeško. Počutila se je potopljena v Božjo bližino.

Na poti duhovne rasti se je za sestro Favstino začelo novo obdobje, ki ga je v Dnevniku opisala kot obdobje ljubezenskega počitka v Bogu. Spet se je z vsem srcem veselila prijateljstva z Jezusom. Želela se mu je kar najbolj približati. Spoznala je, da je v času teme ni pustil samo. Zaradi dvomov in greha pa ga ni zmogla videti. Njegova luč jo je zaslepila in mislila je, da je sama. Po dolgem času pa je spet počivala na njegovem Srcu.

Jezus se je v tem obdobju Favstini večkrat prikazoval kot zaročenec, ki izpoveduje ljubezen svoji izbranki. Nekoč se je srečal z njo na obali nekega jezera. Med sprehodom je občudovala lepoto narave, nenadoma pa je ob sebi zagledala Jezusa. Ljubeznivo ji je dejal: **»Vse to sem ustvaril zate, moja nevesta, in vedi, da vse lepote niso nič v primerjavi s tistim, kar sem ti pripravil v večnosti.«** Te besede so jo napolnile z veliko radostjo.

Jezus ji je tudi ob drugih priložnostih izkazoval svojo naklonjenost. Nekoč ji je v posebnem videnju razodel, da jo kliče k svetosti. V videnju je pred samostansko kapelo zagledala veliko množico ljudi. Vsi so čakali nekoga, ki bi moral zavzeti prostor na oltarju. Nenadoma je zaslišala, naj ona zavzame ta prostor. Hotela se je prebiti mimo ljudi, ti

pa so vanjo pričeli metati kamenje in blato. Prestopila je prag kapele in v njej zagledala svoje predstojnike, sestre, gojenke in celo starše. Vsi so jezno gledali vanjo. Pričeli so jo tepsti in brcati. Glas pa jo je še vedno vabil, naj pride naprej k oltarju. Končno ji je uspelo, da se je povzpela na predvideni prostor. V tistem trenutku so isti ljudje, ki so jo prej topli in brcali, pričeli dvigati roke in jo prositi milosti. Glas pa ji je spregovoril: **»Delaj, kar hočeš. Podeljуй milosti, kakor hočeš, komur hočeš in kadar hočeš.«**

Jezus je sestro Favstino pripravljaj na poslanstvo glasnice Božjega usmiljenja. Dopustil je »noč duha« v njeni duši, da je podoživela praznino, ki jo prinaša življenje brez Boga in ljubezni. Dal pa ji je okušati tudi vso lepoto Božjega usmiljenja, da bi lahko o tem pričala svetu.

*

Jezus nas uči, da se pravo in globoko veselje pogosto rojeva iz bolečine. Danes nam svet ponuja tisoč načinov, da bi se bolečini izognili. Ne daj se zapeljati. Kadar boli, se nasloni na Jezusovo srce in pusti, da te On potolaži.

Naloga:

V družini skušajte najti primere, ki kažejo na to, da se veselje rojeva iz bolečine. Pomislite na rojstvo otroka; na padce, ki so potrebni, da se otrok nauči hoditi ali voziti s kolesom; na trud, ki ga od nas zahteva vzpon na goro; na veselje, ki ga prinese s trudom opravljeno delo ... Najdite primere iz svojega življenja in se z molitvijo »Očenaš« zanje zahvalite Bogu.

12. dan

IZ LJUBEZNI DO JEZUSA

Sestra Favstina je po prestani noči duha spet doživljala Božjo bližino. V tem času je bila deležna številnih milosti. V mističnih srečanjih ji je Jezus razodeval svojo veliko ljubezen. Razodel pa ji je tudi, da bo v življenju morala še veliko trpeti.

Nekoč je bila v videnju poklicana k Božji sodbi. Bog je gledal na njeno dušo in videla je, kaj mu ni všeč. Čudila se je, da se mora pred njim zagovarjati za tako majhne sence. Spoznala je, da bo zaradi svojih grehov morala en dan preživeti v vicah. Hotela se je takoj vreči v njihov ogenj, a jo je Jezus zadržal in vprašal: **»Kaj želiš, zdaj pretrpeti ta dan ali kratek čas na zemlji?«** Favstina je bila pripravljena storiti oboje, Jezus pa ji je rekel: **»Eno je dovolj. Vrnila se boš na zemljo in mnogo boš morala trpeti, a ne dolgo, in izpolnila boš mojo voljo in moje želje ... Vedi, da boš veliko trpela, a naj te to ne plaši. Jaz sem s teboj.«**

Po tem videnju se je Favstinino zdravje naglo poslabšalo. Ves čas je čutila izčrpanost in oslabeledost. To so bili prvi znaki tuberkuloze, ki pa je v tej fazi zdravnik še ni znal prepoznati. Ker ni našel razloga za njeno slabo počutje, so sestre začele sumničiti, da si vse skupaj domišlja. Mislile so, da se pretvarja, ker noče delati v kuhinji. Poniževale so jo in ji očitale, da je lena. Sestra Favstina je z veliko potrpežljivostjo prenašala to trpljenje.

Sestri Samueli je v spominu ostal naslednji dogodek. Nekoč sta bili s sestro Favstino v kuhinji. Ena od starejših sester se je pravkar vrnila iz mesta. Kar na lepem je za prazen nič začela stresati jezo nad sestro Favstino. Nato si je vsa razburjena sezula umazane čevlje in jih vrgla na sredo kuhinje. Ko je odšla, se je sestra Favstina sklonila, pobrala čevlje in jih pričela čistiti. Sestra Samueli se je čudila, zakaj to počne, ko pa je bila sestra do nje tako krivična in zoprna. Odgovorila ji je: **»Iz ljubezni do Jezusa.«**

V Favstininem Dnevniku je opisan dogodek, ko se je nanjo močno razjezila neka sestra, češ da že predolgo pomiva posodo. Ni namreč vedela, do so medtem nekatere sestre prišle na kosilo z zamudo in zato ni

mogla prej pospraviti. Razjarjena sestra jo je zaničljivo odrinila od korita in se sama lotila posode. Sestri Favstini pa je ukazala naj ta čas sede na mizo. Sestre, ki so hodile mimo, so se čudile in ob pogledu nanjo zmajevale z glavo. »Mislila sem, da bom zgorela od sramu,« se je spominjala. Že isti večer pa jo je Jezus za prestano trpljenje nagradil z veliko tolažbo. Med molitvijo ga je v kapeli zagledala v veliki lepoti. Ljubeznivo jo je pogledal in ji dejal: **»Moja hči, ne boj se trpljenja, jaz sem s teboj.«**

Te besede je sestra Favstina v času trpljenja še velikokrat slišala v svojem srcu. Iz ljubezni do Jezusa je vdano prenašala vse težave. Do sester ni bila zamerljiva, ker je verjela, da so orodje v rokah Boga, ki jo želi naučiti ponižnosti. Ni se bala trpljenja, saj je bil Jezus vir njene tolažbe in pomoči.

*

Trpljenje je del življenja. Ne moremo se mu izogniti. Izročaj svoje težave, napore, padce in razočaranja Jezusu. V prijateljstvu z njim bo trpljenje dobilo svoj smisel. Postalo bo znamenje ljubezni.

Naloga:

Pomisli, če se ti je danes zgodilo kaj težkega ali neprijetnega. Namesto da se jeziš, skušaj to darovati Jezusu. Zmoli kesanje.

13. dan

JEZUSOVO NAROČILO

Sestra Favstina je bila že šest let v samostanu. Jezus ji je v tem času naklonil številne milosti. V enaki meri je bila deležna tudi trpljenja. Bila je mirna, ker je verjela, da je vse, kar doživlja, del Božjih načrtov. Še vedno pa si ni niti v sanjah predstavljala, kako pomembno nalogo ima zanjo Jezus.

V nedeljo zvečer, 22. februarja 1931, se je ravno odpravljala v posteljo, ko je nenadoma pred seboj zagledala Jezusa. Prihajal je v beli obleki. Eno roko je imel dvignjeno v blagoslov, druga pa se je dotikala obleke na prsih, od koder sta izhajala dva velika pramena žarkov: en rdeč, drugi bled. Molče je strmela v Gospoda. Pogled Nanj je napolnjeval njeno dušo s strahom in velikim veseljem hkrati. Čez nekaj časa je Jezus rekel: **»Naslikaj podobo po vzorcu, ki ga vidiš, z napisom spodaj: Jezus, vate zaupam. Želim, da bi to podobo najprej častili v vaši kapeli, nato po vsem svetu. Obljubljam, da se človek, ki bo častil to podobo, ne bo pogubil. Obljubljam mu že tu na zemlji zmago nad sovražniki, zlasti pa ob smrtni uri. Sam ga bom branil kakor svojo čast.«**

Jezus se je sestri Favstini v tej podobi kasneje še večkrat prikazal. Njen pomen je takole razložil: **»Ta dva pramena žarkov pomenita kri in vodo. Bled pramen pomeni vodo, ki opravičuje duše; rdeči pa pomeni kri, ki je življenje duš.«** Posredoval ji je tudi svojo željo po ustanovitvi praznika Božjega usmiljenja in ji narekoval rožni venec usmiljenja: **»Tiste, ki bodo molili ta rožni venec, bo objelo moje usmiljenje v življenju ... Pripravljen sem jim dati vse, za kar me bodo prosili, če je le skladno z mojo voljo,«** ji je zaupal.

Jezus je tako po sestri Favstini človeštvu posredoval tri orodja za poglobljanje zaupanja v Božje usmiljenje: podobo usmiljenega Jezusa, rožni venec usmiljenja in praznik Božjega usmiljenja. **»Milosti iz mojega usmiljenja se zajemajo samo z eno posodo, ta je – zaupanje. Čim bolj oseba zaupa, tem več prejme,«** je Jezus povedal Favstini. Dal ji je spoznati, kako pomembno je, da usmiljenje izkazujemo drugim, in sicer

z dejanji, besedami in molitvijo. »**V teh treh stopnjah je zajeta polnost usmiljenja in je neizpodbitni dokaz ljubezni do mene. Na ta način duša slavi in povečuje moje usmiljenje,**« ji je povedal.

Po teh videnjih je sestra Favstina prejela poslanstvo glasnice Božjega usmiljenja. Spoznala je, da njeno prijateljstvo z Jezusom ni le zanjo. Njegovo sporočilo mora posredovati vsemu svetu. Kako? Tega ni vedela.

*

Veselje, ki ti ga prinaša prijateljstvo z Jezusom, ni le zate. Povabljen si, da ga deliš z drugimi. Jezus tudi tebi naroča, da pomagaš v svetu širiti sporočilo o Njegovem usmiljenju in ljubezni.

Naloga:

V družini se pogovorite, kaj vam prinaša prijateljstvo z Jezusom in kako bi lahko to delili z drugimi. Zmolite »Očenaš«, da bi prav razumeli svoje poslanstvo.

ORODJE V JEZUSOVIH ROKAH

Jezus je sestri Favstini naročil, naj posreduje ljudem tri orodja, ki jim bodo v pomoč pri poglobljanju zaupanja v Božje usmiljenje: podobo usmiljenega Jezusa, rožni venec usmiljenja in obhajanje nedelje Božjega usmiljenja. Prijateljstvo z Jezusom tako ni bilo več le zanjo. Po njem naj bi Njegova ljubezen dosegla ves svet.

Sestra Favstina se je ustrašila te odgovorne naloge. Zdelo se ji je, da naročilo presega njene sposobnosti. Bila je vznemirjena. Iz ljubezni do Jezusa bi rada izpolnila to naročilo, a ni vedela kako. Najprej se je po pomoč obrnila na svojega spovednika. Povedala mu je, da ji Jezus naroča, naj ga upodobi kot Usmiljenje. Ta ni znal presoditi, ali je to, kar mu pripoveduje resnica ali plod njene domišljije. Da bi bilo najmanj škode, ji je dejal, da se Jezusova prošnja nanaša na njeno dušo. V svoji duši naj ga upodobi, drugim pa naj raje o tem nič ne razlaga, ji je predlagal. Sestra Favstina je bila s tem odgovorom zadovoljna. A takoj, ko je stopila iz spovednice, je v svoji duši zaslišala te besede: **»Moja podoba je že v tvoji duši. Hočem, da jo naslikaš s čopičem. Slovesno naj bo blagoslovljena na prvo nedeljo po veliki noči; ta nedelja naj bo praznik usmiljenja.«**

Sestra Favstina se je nato obrnila na svojo prednico. A tudi ona ji ni verjela. Da bi se je rešila, ji je dejala: »Na, vzemi barve in platno, pa ga naslikaj.« A sestra Favstina tega daru ni imela. Tako je pričela tavati od spovednika k predstojnicam in od predstojnic k spovedniku, razumevanja pa ni našla. Jezusa je prosila, naj svoje naročilo potrdi z znamenjem, ki bo prepričalo tudi druge. Odgovoril ji je: **»Predstojnikom se bom dal spoznati po milostih, ki jih bom delil po tej podobi.«** A tega, kako naj doseže, da bo podoba naslikana, ni izvedela.

Pomoč je iskala tudi pri drugih redovnicah. Obrnila se je na sestro Damjano, ki je imela dar slikanja in jo prosila, naj po njenem opisu naslika podobo. Ta ji je odgovorila, da ne zna slikati obrazov. Prinesla ji je svojo zbirko podob in ji predlagala, naj si kakšno izbere. Sestra Favstina se ji je zahvalila za predlog, a ga ni sprejela. Po tistem se je spet

obrnila na prednico. Ta je začela dvomiti o njenem duševnem zdravju. Bala se je, da gre za nekakšno obliko histerije. Sestro Favstino je pričela opozarjati, da je vse to morda le utvara njenega uma.

Vsa izčrpana od negotovosti je zato neki večer padla na kolena in Jezusa vprašala: »Si ti moj Bog ali privid? Moji predstojniki pravijo, da obstajajo različne prevare in prividi. Če si ti moj Gospod, te prosim, blagoslovi me.« Takrat je Jezus nad njo napravil veliko znamenje križa. Favstina ga je prosila za odpuščanje, ker je podvomila, On pa ji je dejal, da ga s tem ni užalila in da mu je všeč njeno zaupanje. Te besede so jo potolažile. Spoznala je, da mora biti potrpežljiva. Jezus je tudi tokrat ne pušča same. Nanj se mora nasloniti, ne na svoje sposobnosti. Sama sebe je imela za slabo orodje, a verjela je, da je pri Bogu vse mogoče.

*

Včasih se ti morda zdi, da veš, kaj bi moral storiti, a tega kljub najboljši volji ne moreš uresničiti. Razočaran si sam nad seboj. A v trenutku, ko ne moreš več računati nase, se v tvojem življenju odpre prostor za Jezusa. Nasloni se Nanj.

Naloga:

V družini se pogovorite, kako vam prijateljstvo z Jezusom pomaga, kadar se soočate z razočaranji in neuspehi. Zmolite desetko rožnega venca s skrivnostjo »ki je za nas težki križ nesel«.

JEZUS, IZROČAM SE TVOJI VOLJI

Sestra Favstina je še naprej iskala načine, da bi lahko uresničila, kar ji je Jezus naročil. A kako naj naslika njegovo podobo in doseže, da bo Cerkev sprejela nove oblike pobožnosti? Skušala se je obrniti na spovednika in svoje predstojnice, a ji nihče ni verjel. Nasprotno. Začeli so se spraševati, ali se ji morda ni zmešalo. Tudi tokrat je vir svoje tolažbe našla v Jezusu. Zagotovil ji je, da je ne bo pustil same. Umirilo jo je spoznanje, da je ona samo orodje v rokah Vsemogočnega. »Slabše, kot je orodje, bolj se izkaže veličina Gospoda,« je zapisala v Dnevnik.

Sama sebe je imela za zelo slabo orodje. Tudi sestre, med katerimi se je pričelo šušljati o njenih mističnih doživetjih, so jo na to večkrat spominjale. »Izbij si iz glave, sestra, da bi se Gospod Jezus tako zaupno družil s teboj, tako revno in tako nepopolno. Gospod Jezus se družil le s svetimi osebami. Zapomni si to,« je nekoč nad njo zgrmela ena od starejših sester. Sestra Favstina ji je mirno odgovorila. »Popolnoma prav imate. Res sem uboga, vendar kljub temu zaupam v Božje usmiljenje.«

Vedno globlje je razumela, da se mora vsa izročiti Bogu, da bo lahko z njo delal, kar mu bo všeč. Nekoč jo je med molitvijo objela Božja navzočnost. Imela je videnje Jezusa na Oljski gori. Skupaj z njim je podoživela najhujše trenutke trpljenja. Naenkrat jo je spreletelo spoznanje: »Moje ime mora biti žrtev.« Videnje se je končalo, njej pa je tekel mrzel pot s čela. V molitvi je nato z vsem srcem privolila v to žrtev: »Delaj z menoj, kar hočeš, izročam se Tvoji volji. Od danes je Tvoja volja moja jed. S pomočjo Tvoje milosti bom zvesta Tvojim željam. Delaj z menoj, kar hočeš. Milo te prosim, Gospod, bodi z menoj vsak trenutek mojega življenja.«

V trenutku privolitve jo je preplavila Božja navzočnost. Doživela je čudovito zedinjenje z Bogom. Vsa potopljena Vanj je čutila, da jo zelo ljubi in da ga z vso močjo svoje duše zmore tudi ona ljubiti. Zazdelo se ji je, da bo od ljubezni umrla. V svojem srcu je zaslišala besede: »Ti si

radost mojega Srca. Od danes bo tudi najmanjše tvoje dejanje našlo naklonjenost v mojih očeh.«

Favstinino dušo je napolnila sreča. V sebi je čutila nenavaden pogum in moč. Čudila se je, kako so vsi strahovi v trenutku izginili. V svoj Dnevnik je zapisala: »Zdaj vidim, da človek sam od sebe ne zmore veliko, z Bogom pa zmore vse ... Razprostrla so se mi krila za polet in začela sem se vzpenjati naravnost v sončno svetlobo in ne bom odnehala, dokler se ne spočijem v Njem, v katerem je na veke utonila moja duša.«

*

Prijateljstvo z Jezusom nas čudovito spreminja. Prepusti se mu, naj po svoji volji oblikuje in vodi tvoje življenje.

Naloga:

Z rokami pregneti košček gline ali plastelina in oblikuj nekaj lepega. V molitvi »Očenaš« prosi Boga, da bi se zmožel prepustiti Njegovim rokam in mu dovoliti, da te po svoji volji oblikuje in spreminja.

16. dan

JEZUSOVA NEVESTA

Sestra Favstina je vedno bolj razumela, da je njena izpolnjenost v tem, da svojo voljo popolnoma podredi Božjim načrtom. Jezusa je takole prosila: »Z zaupanjem in s preprostostjo majhnega otroka se ti danes darujem, Gospod Jezus, moj učitelj. Prepuščam ti popolno svobodo pri vodenju moje duše. Vodi me po poteh, po katerih ti hočeš, jaz o njih ne bom razglabljala. Z zaupanjem grem za teboj.«

Z velikim veseljem je pričakovala večne zaobljube, dan svoje poroke z Jezusom. Osem let je minilo, odkar je prestopila prag samostana. Bila je pripravljena, da z vsem svojim srcem izreče »da« svojemu Ženinu. V času duhovnih priprav je veliko premišljevala o tem, kako naj se kot nevesta pripravi na dan poroke. Kakšna naj bo, da bo Jezusu kar najbolj v veselje? Svojo dušo je okrasila z naslednjimi sklepi: zavezala se je, da se bo še zvesteje držala samostanskih pravil; ne bo se vmešavala v dolžnosti drugih; takoj se bo odzvala na zvonec; izogibala se bo godrnjavim sestram; izogibala se bo šalam in zbadljivkam; ne bo dovolila, da bi zaradi obilice dela pozabila na druženje z Jezusom; ne bo se pritoževala v trpljenju; ne bo slabo govorila o odsotnih; veselila se bo uspehov bližnjih in skušala biti ustrezljiva do sester. Tako okrašena je 1. maja 1933 stopila pred svojega Ženina.

V prvem delu obreda je z razprostrtimi rokami legla na tla. Pokrili so jo z mrtvaškim prtom in zvonovi so ji zapeli, kot pojejo mrtvim. To je bilo znamenje, da je zavedno umrla svetu in da je njeno življenje zdaj povsem posvečeno Bogu. Nato je škof blagoslovil prstan in ji ga izročil v znamenje večne zaveze z Jezusom. V tistem trenutku je v duši izrekla: »Jezus, od danes naprej je tvoje Srce moja lastnina, a moje srce izključno tvoja lastnina. Zares, niti trenutek ne bi mogla živeti brez Tebe.« Jezus ji je odgovoril: »**Moja nevesta, za večno sta združeni najini srci.**« Favstinino dušo je napolnilo neizrekljivo veselje.

Nekaj dni po večnih zaobljubah je med molitvijo v kapeli zagledala Jezusa. Njegov obraz je bil izčrpan, njegovo telo je bilo pokrito z ranami.

Rekel ji je: »**Poglej, s kom si se poročila.**« Razumela je pomen njegovih besed in mu rekla: »Jezus, bolj te ljubim, ko te vidim tako ranjenega in izčrpanega, kakor če bi te videla v slavi.« Jezus jo je vprašal: »**Zakaj?**« Odgovorila mu je: »Velika slava me zelo plaši – a tvoje rane me privlačijo k tvojemu Srcu in mi govorijo o tvoji veliki ljubezni do mene.« Po tem pogovoru je nastala tišina. Ženin je gledal nevesto in nevesta je prizadeto gledala trpečega ženina. A bila je srečna, da lahko z Njim trpi in spoznava globino Njegove ljubezni.

Čez nekaj mesecev se ji je Jezus zopet prikazal v svojem trpljenju. Bil je brez oblačil, po vsem telesu je imel globoke rane, njegove oči so tonile v krvi in solzah, obraz je imel izmaličen in opljuvan. Rekel ji je: »**Nevesta mora biti podobna svojemu Ženinu.**« Sestra Favstina je razumela, da bo njena podobnost v ponižnosti in trpljenju. A ni se ustrašila. Čutila je, da Jezusa ljubi in da On ljubi njo. Zapisala je: »Trajno sem združena z Njim. Zdi se, kot da bi Jezus ne mogel biti srečen brez mene in jaz ne brez Njega ... Sem v Bogu in On v meni.«

*

Kdaj veš, da te ima nekdo zelo rad? Kadar se skupaj zabavata ali kadar je pripravljen zate kaj potrpeti in kadar kljub težavam vztraja ob tebi? Jezusovo trpljenje je največji dokaz, da te Bog ljubi.

Naloga:

Premišluj skrivnosti žalostnega dela rožnega venca in pomisli, kdaj si pripravljen sprejeti trpljenje ali odpoved, da bi drugemu pokazal, da ga imaš rad. Zmoli desetko s skrivnostjo »ki je za nas križan bil«.

17. dan

VRTNARJENJE Z JEZUSOM

Prvega maja 1933 je sestra Favstina izrekla večne zaobljube. To je bil dan njene poroke z Jezusom. Od takrat dalje se je čutila z Njim še tesneje povezana. Spoznanje, da bo kot Njegova nevesta delila z Njim tudi trpljenje, je ni prestrašilo. V Dnevnik je zapisala: »Moja ljubezen ne pozna ovir v dokazovanju ljubezni svojemu ljubljenu.«

Kmalu po večnih zaobljubah so jo prestavili v nov samostan v kraju Vilna. Dobila je tudi nove dolžnosti. Čeprav je bila izvrstna in izkušena kuharica, je morala v Vilni prevzeti odgovornost za vrt. To je bilo zanjo nekaj povsem novega. Nobenih izkušenj ni imela z gojenjem zelenjave, sadja in rož. Vrt pa je bil ogromen: dolge zelenjavne grede, sadno drevje, grmičevje in rastlinjaki za cvetje. S pridelki so oskrbovali 20 sester in okoli 80 gojenk. Sestra Favstina ni vedela, kako naj se loti dela, a je zaupala: »Tudi če nečesa ne znam, me bo Gospod Jezus blagoslovil.«

Z vso odgovornostjo je sprejela novo službo. V Vilni in njeni okolici je obiskovala vrtnarje, opazovala jih je in jih spraševala. Pri delu je bila marljiva, čeprav je bila šibkega zdravja. S ponižnostjo in potrpežljivostjo je počasi dosegala rezultate. Postala je sposobna vrtnarica.

Pri delu so ji pomagale tudi gojenke. »Pogosto so ji na pomoč pošiljali najbolj nemogoča dekleta, nad katerimi so učiteljice že dvignile roke. Sestra Favstina pa je vedno našla pot do njihovih src,« se je spominjala sestra Justina.

Od ponedeljka do sobote je opravljala težko delo na vrtu. V nedeljo, ko je bila prosta obveznosti, pa je rada priskočila na pomoč še v kuhinji. Sestre so kmalu opazile njeno predanost poklicu in veselje, s katerim je služila drugim. Nekatere so ob tem čutile spoštovanje, druge pa zavist in ljubosumje. Tako so se težave s sestrami nadaljevale tudi v novem samostanu.

Še posebno veliko trpljenja ji je povzročala sestra Petronela, ki je prej skrbela za vrt, po prihodu sestre Favstine, pa ji je bila dodeljena skrb za živali. Tega ni mogla sprejeti. Najprej je upala, da se bo izkazalo, da je

Favstina za delo na vrtu preveč nesposobna. Ob lepih rezultatih pa je želja po maščevanju v njej še bolj rasla. Ves čas je tožila prednici, češ da je vrt zanemarjen in da bi sestra Favstina lahko hitreje opravljala svoje delo. Dosegla je, da je odslej na vrtu pomagalo le še sedem gojenk, medtem ko jih je v času, ko je vrtnarila sama, delalo kar štirinajst. Sestra Favstina je ponavljala, da potrebuje nujno več rok, a njene prošnje so bile zavrnjene. Tako se je včasih res zgodilo, da se je kje zarasel plevel. Sestra Petronela je takoj izkoristila priložnost in jo pred vsemi obtožila malomarnosti.

Nekoč je vzela srp, češ da bo sama oplela gredo z zeljem, če je že sestra Favstina tako nesposobna. Poleg plevela pa je posekala tudi zeljnate glave. Škoda je bila velika. Sestro Favstino je prevzela velika žalost. Skrbelo pa je ni zelje. Bala se je za Petronelino dušo. Brez pritožb je okopala tistih nekaj zeljnatih glav, ki so še ostale. Kmalu pa so tako zelo zrasle, da sestre še svoj živi dan niso vidеле tako debelih. Sestra Favstina se je veselila: »Kako dober je Gospod Jezus! Kako me je blagoslovil!« Sestra Petronela pa je ostala brez besed. Opazila je njeno ponižnost in dobroto. Od takrat se je spremenila in si zoper Favstino ni drznila več ničesar reči.

*

Ponižnost je krepost, ki ti pomaga, da sebe vidiš takšnega, kakršen v resnici tudi si. Imaš dobre, pa tudi slabe lastnosti. Veliko je stvari, ki jih znaš, še več pa takšnih, ki jih ne. Imaš talente in sposobnosti, imaš pa tudi šibke točke ter slabosti. S tem ni nič narobe. Le če se zavedaš svojih pomanjkljivosti, lahko z Božjo pomočjo rasteš, se učiš in napreduješ.

Naloga:

Zmoli molitev »O, Jezus, blagoslovi me« in prosi Jezusa, naj te uči ponižnosti.

18. dan

JEZUS POŠLJE POMOČNIKA

Sestra Favstina je imela v novem samostanu veliko dela in težav. A njena glavna skrb ni bil ne vrt ne sestre, ki so ji nagajale. Njene misli je prevzemalo vprašanje, kako bo izpolnila Jezusovo naročilo. Trpela je, ker je glede tega nihče ni razumel. Prosila je Jezusa, naj ji pošlje duhovnega voditelja, ki bo resno jemal njena videnja. Jezus ji je obljubil, da bo njeno prošnjo uresničil. V notranjem videnju ji je pokazal duhovnika, ki ga je izbral zanjo. Ta vnaprej napovedani spovednik je bil oče Michał Sopoćko.

Njuno prvo srečanje se je zgodilo v začetku junija leta 1933. Oče Sopoćko je bil redni spovednik sester v Vilni. Sestra Favstina ga je takoj prepoznala: **»Glej, moj zvesti služabnik, on ti bo pomagal na zemlji izpolniti mojo voljo,«** je slišala Jezusa v svojem srcu. Razveselila se je in očetu Sopoćku takoj povedala, da ga že dolgo pozna in čaka, pa tudi da mora postati njen duhovni voditelj in ji pomagati oznanjati svetu Božje usmiljenje. **»Seveda tistih besed nisem vzel preveč resno,«** se je kasneje spominjal oče Sopoćko. Njegova začetna zadržanost je bila razumljiva. Bil je izkušen spovednik in teolog. Pri svojem delu z ljudmi je najbrž že večkrat naletel na koga, ki se je čutil poklicanega, da spreobrne pol sveta okoli sebe, v resnici pa je bil le napuhjen.

Veselje sestre Favstine je v trenutku, ko je zaznala njegov odpor, ugasnilo. Postalo jo je strah, da bo spet razočarana. Bolečina prejšnjih izkušenj je bila tako živa, da se je očetu Sopoćku začela izmikati. Šla je celo do prednice in si izprosila dovoljenje za spovedovanje pri drugem duhovniku. Jezus pa jo je glede tega strogo posvaril: **»V kakršnem odnosu boš ti do spovednika, v takem bom jaz do tebe. Če se boš pred njim skrivala, se bom tudi jaz skrtil pred teboj in ostala boš sama.«**

Sestra Favstina je razumela. Za ceno Jezusove bližine je bila pripravljena tvegati vse. Spet je poiskala očeta Sopoćka in ga prosila, da bi postal njen duhovni voditelj. Pristal je, a ne brez zadrege. Bal se je zapletati v nejasne duhovne zadeve. Strah ga je bilo, da ne bo znal pravilno presojati in že je bil on tisti, ki je stal pred prednico in se izgovarjal, da zaradi

slabega zdravja ne bo več spovedoval v njihovem samostanu. Prednica pa je takoj spoznala, da se umika zaradi sestre Favstine. Prosila ga je, naj kljub strahu vztraja in jim glede te zadeve pomaga, saj tudi same ne vedo, kako naj se odzivajo nanjo. Slednjič je oče Sopočko popustil, a le pod pogojem, da mora sestra Favstina opraviti pregled pri psihiatru. Izvidi niso razkrili ničesar nenormalnega. To ga je pomirilo in končno ji je prisluhnil. Še preden pa bi začel presojeti o pristnosti prikazovanj, se je želel prepričati o njeni osebni svetosti. Opazil je njeno izredno ponižnost in globoko povezanost z Bogom. Na podlagi tega je pričel počasi zaupati njeni pripovedi.

Nekoč je Jezus sestri Favstini povedal: **»Jaz sem tvoj duhovni voditelj, sem bil, sem bil in bom. Ker pa si me prosila za vidno pomoč, sem ti jo dal in izbral, še preden si me za to prosila.«** Sestra Favstina je bila nadvse hvaležna. Ob pomoči očeta Sopočka se je njeno prijateljstvo z Jezusom še bolj poglobilo. Nekaj let kasneje je v Dnevnik zapisala: »O, kako velika milost je imeti duhovnega voditelja. Hitreje je mogoče rasti v krepostih, jasneje spoznavati Božjo voljo, zvesteje jo uresničevati in hoditi po varnejši in zanesljivejši poti.«

*

Jezus tudi tebi pošilja pomočnike, ki ti pomagajo razumeti Njegovo voljo. Na prvem mestu so to tvoji starši. Poslušaj jih.

Naloga:

Z molitvijo »Oče naš« se zahvali za svoje starše. Zmoli še »Zdravo Marijo« za vse duhovnike, da bi bili vernikom v oporo in pomoč pri izpolnjevanju Božje volje.

PO JEZUSOVEM NAREKU ...

V Vilni je Jezus izpolnil dolgoletno željo sestre Favstine. Priskrbel ji je duhovnega voditelja, ki je vzel zares njena videnja. To je bil oče Sopočko. Preden je začel presoјati resničnost njenih prikazovanj, se je želel prepričati o njeni osebni svetosti. Izredna ponižnost in predanost Bogu ga je prepričala, da ji je prisluhnil z odprtih srcem.

Oče Sopočko je bil redni spovednik redovnic v Vilni. Ob tednu namenjenem spovedovanju je obiskal samostan in spovedal vse sestre. Te so postale pozorne na njegov odnos do sestre Favstine. Šlo jim je v nos, da so njene spovedi nenavadno dolge in da prihaja iz spovednice z neko posebno blaženostjo na obrazu. Spovednik je to hitro opazil in da ne bi več vzbujala jeze in radovednosti sester, je Favstini predlagal, da prične svoja duhovna doživljanja zapisovati. Njeno duhovno življenje je bilo namreč tako bogato, da mu ga je težko opisala v kratkem času, namenjenem spovedi. Predlagal je, da mu občasno posodi zapiske, ki se jim bo lahko v miru posvetil, ne da bi pri tem povzročal razburjenje v vrsti čakajočih sester.

Sestri Favstini se je sprva ta predlog upiral. »Jezus, vidiš, kako težko mi je pisati, kako ne znam jasno zapisati tega, kar doživljam v svoji duši. O Bog, kako more pero opisati, za kar pogosto ni besed?« se je upirala. A Jezus ji je odgovoril: **»Moja hči, ne živiš zase, ampak za duše, piši za njihovo dobro.«**

Tako je sestra Favstina pričela pisati Dnevnik. Pri tem je imela nemalo težav. Prva je bila povezana z njeno pomanjkljivo izobrazbo. S tremi razredi osnovne šole je bila pred izzivom, kako naj z besedo opiše skrivnostna zedinjenja z Bogom, vso globino prijateljstva z Jezusom in njegovo neskončno usmiljenje. Zavedala se je, da je vsak stavek le blede senca tega, kar je doživljala v svoji duši. Težave je imela tudi s pogoji, v katerih so nastajali njeni zapiski. Ob vsem delu na vrtu in v kuhinji ji je čez dan zmanjkalo časa, ponoči pa ni želela motiti sester in kršiti samostanskega reda. Dnevnik je zato nastajal v kratkih minutah prostega časa.

Pisala ga je naskrivaj in vedno v napetosti, da je pri tem ne bi presenetila, kakšna od sester. Svojega notranjega življenja pred drugimi namreč ni želela razgaljati.

Običajno je pisala kleče ob nočni omarici ali sede na postelji, saj v njeni celici ni bilo mize in stola. Na začetku je svoja doživljanja zapisovala na liste, kasneje pa v zvezek. Do konca življenja je tako nastalo šest takšnih zvezkov, ki jih je skrbno hranila v svoji celici.

Zaradi Dnevnika ostaja poslanstvo sestre Favstine živo tudi po njeni smrti. To je izredno dragocen dokument, v katerem so zapisana doživetja ene največjih mistikinj v zgodovini Cerkve. Najbolj izobraženi teologi ne bi mogli na tako jasen in preprost način hkrati opisati nadnaravnih skrivnosti. Zapiski so nastajali po Božjem navdihu in so orodje Božjega usmiljenja, ki lahko po njih doseže vsakega bralca. Tega se je gotovo zavedal tudi hudič, ki se je nekoč preoblekel v angela in se kot tak prikazal Favstini. Pregovoril jo je, da je Dnevnik zažgala. To se je zgodilo spomladi leta 1934, slabo leto po tistem, ko je začela prvič pisati. Po tem dogodku, ji je oče Sopočko za pokoro naložil, da mora po spominu obnoviti vsebino zažganega zvezka. To je tudi storila in odslej v Dnevniku še skrbneje opisovala vsa svoja srečanja z Jezusom.

*

Življenje, ko skrbimo le sami zase, je prazno. Jezus vabi tudi tebe, da bi vedno bolj živel za dobro drugih.

Naloga:

Pomisli, komu pomagaš in kaj bi še lahko dobrega storil za druge. Zmoli molitev »O, Gospa moja« in prosi Marijo, naj ti pri tem pomaga.

OBLAČILO JEZUSOVIH SRAMOTENJ

Oče Sopočko je nekoč dejal sestri Favstini: »Če te reči, o katerih govoriš, res izhajajo od Boga, potem se pripravi na veliko trpljenje. Nalotela boš na nepriznavanje in preganjanje. Imeli te bodo za histerično, čudaško, toda Bog ne bo skoparil s svojimi milostmi. Prava Božja dela vedno zadevajo na težave in so zaznamovana s trpljenjem. Če ima Bog namen kaj izpeljati, bo kljub vsem težavam prej ali slej to tudi uresničil, ti pa se medtem oboroži z veliko potrpežljivostjo.«

Pisanje Dnevnika je med sestrami povzročilo nov val obrekovanj. Kljub temu, da se je Favstina umikala na samo, so sestre kmalu opazile, da se nekaj dogaja. Tu in tam so jo zalotile, da si na skrivnem nekaj zapisuje. Iz radovednosti so želele, naj jim svoje zapiske pokaže. Sestra Favstina pa jim je dala jasno vedeti, da ne bo tega kazala nikomur, razen spovedniku. To je seveda pri sestrah zbudilo še večjo radovednost in jezo. V skupnosti je bilo najmanj pet sester, ki so se med seboj povezale v prepričanju, da je Favstino potrebno oklestiti v njeni nadutosti. Na skrivaj so ji sledile, da bi jo zasačile pri pisanju. Posmehljivo so jo spraševale, ali morda piše življenjepis. Nekoč so ji med rekreacijo izmahnile zvezek in jo pred vsemi dražile z njim. Ves čas so jo zasledovale in opazovale, kadar pa se jim je zdelo, da je naredila kakšno napako, so jo ozmerjale: »Sestra, vi pravite, da imate razodetja, pa delate takšne napake!« Sestra Favstina jim ni zamerila, čeprav jo je njihovo vedenje bolelo. Še naprej jim je izkazovala ljubezen. Sramotenja pa so se še stopnjevala. Nekoč jo je neka sestra zaradi neresnične obtožbe prisila, da je svoje kosilo pojedla s tal namesto iz krožnika. Sestra Favstino je tiho sprejela tudi to ponižanje.

Ostale sestre se temu niso mogle načuditi. Razmišljale so: »Sestra Favstina je ali neumna ali pa sveta, ker povprečen človek gotovo ne bi prenesel, da bi mu nekdo stalno tako kljuboval.« Njena drugačnost jih je pritegnila. Vedno pogosteje so se v svojih težavah zatekale k njej in jo prosile, naj jim svetuje ter moli zanje. Med prostim časom so se večkrat zbrale ob njej. Rade so ji prisluhnile, kako jim je na preprost način in

goreče pripovedovala o Božji dobroti. To pa so seveda opazile tudi njene nasprotnice. Še bolj so pritisnile nanjo. Zmerjale so jo, češ da se ima za duhovno voditeljico in nekakšno princeso. »Seveda sem princesa, saj se v mojih žilah pretaka Kristusova kraljevska kri,« jim je nekoč odgovorila. To pa je le še bolj podžgalo njihovo jezo.

Sestra Favstina se je ob napadih in pritiskih sester na zunaj povsem obvladovala. V notranjosti pa je zelo trpela. Nekoč ji je neka sestra izrekla naslednje besede: »Ti čudakinja, histerična ženska, vidkinja, izgini iz sobe, naj te več ne vidim.« V navalu jeze je grabila stvari okrog sebe in jih pričela metati Favstini v obraz, dokler ta ni stekla iz sobe. V svoji celici je Favstina pokleknila pod križ. Čutila je, kako je satan izkoristil trenutek njene slabosti in obhajati so jo začele misli: »No, zdaj pa imaš svoje plačilo, za zvestobo in iskrenost. Je mogoče biti iskren ob takšnem nerazumevanju. Jezus, Jezus, ne morem več,« je jokala. Čez čas je v sebi slišala Jezusovo tolažbo: **»Ne boj se, jaz sem s teboj.«**

Prijateljstvo z Jezusom ji je tako pomagalo, da je sramotenje prenašala tiho in krotko. V svoj Dnevnik je zapisala: »Ponižanje je vsakdanja hrana. Razumem, da nevesta sprejema vse, kar zadeva njenega ženina; torej me mora ogrniti tudi oblačilo njegovih sramotenj. Veliko trpim. Prizadevam si molčati, ker ne zaupam jeziku, ki je pripravljen v takih trenutkih govoriti o sebi; a prav on mi mora služiti, da slavim Boga.«

*

Kot Jezusov prijatelj boš tudi sam kdaj doživel, da te bodo imeli za čudnega. Ne ustraši se. Naj te to, kar o tebi mislijo drugi, ne vznemirja. Pogumno se zavzemaj za dobro.

Naloga:

V družini se pogovorite, ali ste kdaj doživeli, da so vas drugi imeli za čudne, ker ste sledili temu, kar uči Jezus. Prosite Jezusa za pogum, da boste vztrajali v dobrem, ne glede na to, kaj bodo o vas mislili drugi. Zmolite desetko rožnega venca s skrivnostjo »ki je za nas s trnjem kronan bil«.

21. dan

PODOBA USMILJENEGA JEZUSA

Sestra Favstina je vztrajno prosila očeta Sopočka, naj ji pomaga doseči, da bo podoba Usmiljenega Jezusa končno naslikana. Minila so že skoraj tri leta, odkar ji je Jezus zaupal to naročilo, podoba pa še vedno ni bila narejena. Oče Sopočko si še ni bil čisto na jasnem glede resničnosti njenih prikazovanj, vseeno pa ji je, nekoliko tudi iz radovednosti, kakšna je ta podoba, obljubil, da ji poišče slikarja.

Obrnil se je kar na svojega soseda, slikarja Eugeniusza Kazimirskega, ki je stanoval v pritličju kaplanije. Januarja 1934 ga je sestra Favstina prvič obiskala, da bi se z njim pogovorila o podobi. Od takrat je prihajala k njemu v spremstvu prednice enkrat ali dvakrat na teden. Dajala mu je natančna navodila, kako naj naslika Jezusa. Prizadevala si je, da bi ga umetnik upodobil natančno takšnega, kot ga je videla v prikazovanjih: prihajajočega v beli obleki, z usmiljenim, rahlo navzdol uprtim pogledom, kot bi gledal s križa, z desnico dvignjeno v blagoslov, z levo odstirajoč obleko nad srcem, odkoder sta izžarevala dva pramena žarkov – rdeč in bled. A bolj jasna kot je postajala podoba na platnu, bolj je Favstino skrbelo. Jezus na sliki ni bil še zdaleč tako lep kot v videnju. Ni ji bila všeč Jezusova obleka, položaj rok in nog ter usmerjenost njegovega pogleda. Slikar je moral podobo kar naprej popravljati in dopolnjevati. To je trajalo približno pol leta.

Podoba je bila slednjič gotova. Prednici, ki je Favstino spremljala v atelje, se je zdela lepa. Favstina pa ni mogla skriti razočaranja. Pohitela je domov, se zatekla v kapelo in se bridko razjokala. »Jezus, kdo te bo naslikal tako lepega, kot si v resnici?« je vzdihovala. Zaslišala je odgovor: **»Veličina te podobe ni v lepoti barv ali v potezah čopiča, marveč v moji milosti.«**

Po teh besedah je sestra Favstina sprejela podobo in se ni več pritoževala. Oče Sopočko je plačal slikarjevo delo, platno pa odnesel v svoje stanovanje. Na okvir slike je prilepil ploščico z napisom, ki mu ga je po svojem videnju narekovala Favstina: Jezus, vate zaupam.

Več mesecev je podoba ostala spravljena v stanovanju. Jezus je od Favstine zahteval, naj jo predstavi ljudem, oče Sopočko pa o tem ni hotel sprva nič slišati. Aprila leta 1934 se je Jezus Favstini znova prikazal. »**Želim, da bi to podobo javno častili,**« ji je zapovedal. Naročil je, naj oče Sopočko na prvo nedeljo po veliki noči sliko izpostavi v Ostri Brami, v enem od najpomembnejših svetišč na Poljskem. Oče Sopočko je ravno tuhtal, kako naj to izpelje, ko je zazvonil telefon. Klical je ostrobramski župnik in ga prosil, ali bi lahko v tednu po veliki noči kot pridigar gostoval v njihovi župniji. Oče Sopočko je privolil pod pogojem, če lahko s seboj prinese podobo in jo izpostavi kot okras v cerkvi.

Svetišče je v tistih dneh obiskalo veliko ljudi, saj so ravno takrat v njem slovesno obhajali zaključek jubileja 1900. obletnice odrešenja. Nekateri so si z zanimanjem ogledovali novo podobo, drugi pa je še opazili niso in so hodili kar mimo. Dvajset tisoč vernikov je spremljalo bogoslužje, med katerim je oče Sopočko pridigal o Božjem usmiljenju. Med njimi je bila tudi sestra Favstina. Videla je, kako je med mašo podoba oživila in kako sta pramena žarkov vdirala v srca zbranih. Jezusovo naročilo o podobi je bilo tako končno uresničeno.

*

Božje usmiljenje želi doseči tudi tebe. Veseli se prijateljstva z Jezusom in poglobljaj svoje zaupanje v Njegovo neskončno usmiljenje.

Naloga:

Zmolite rožni venec Božjega usmiljenja.

22. dan

UMIRATI Z JEZUSOM

Sestra Favstina je s pomočjo očeta Sopočka uspela uresničiti Jezusovo naročilo. Podoba, ki se ji je prikazovala v videnjih, je bila končno naslikana. Nekaj tednov kasneje, avgusta 1933, pa jo je v notranjem videnju obiskala Devica Marija. Njen pogled je bil žalosten. Zaupala ji je, da bo morala zaradi podobe veliko trpeti.

Že naslednji dan je težko zbolela. Telo je postalo slabotno in moči so ji pošle. Občutila je bolečine po vsem telesu. Stanje se je v parih urah poslabšalo do te mere, da je bila prepričana, da umira. Svoje izkustvo smrti je takole opisala: »Nenadna slabost – predsmrtne muke. To ni bila smrt ali prehod k resničnemu življenju, temveč izkustvo smrtnih muk. Smrt je strašna, čeprav nam daje večno življenje. Nenadoma mi je postalo slabo, zmanjkalo mi je sape. Stemnilo se mi je pred očmi. Čutila sem odmiranje udov – to dušenje je strašno. Trenutek tega občutja traja neverjetno dolgo. Kljub zaupanju se pridruži čuden strah. Hrepenela sem po poslednjih svetih zakramentih. Kljub želji po sveti spovedi je ta želja težko uresničljiva. Človek ne ve, kaj govori. Eno začne, drugega ne konča. Naj Bog obvaruje vsako dušo pred takšnim odlašanjem spovedi prav do zadnje ure. Spoznala sem veliko moč duhovniških besed, ki se izliva na bolniško dušo ...«

Po prejemu svetih zakramentov je prišlo do izboljšanja. Naslednji dan je med molitvijo uzrla Jezusa. Rekla mu je: »Jezus, mislila sem, da me boš vzel s seboj.« Jezus pa ji je odgovoril: **»Ni se še povsem izpolnila moja volja v tebi. Ostala boš na zemlji, vendar ne več dolgo. Zelo mi je všeč tvoje zaupanje, vendar mora biti ljubezen silnejša. Čista ljubezen daje duši moč v smrtnem boju. Ko sem umiral na križu, nisem mislil nase, ampak na uboge grešnike in zanje sem molil k Očetu. Hočem, da bi bili tvoji poslednji trenutki popolnoma podobni mojim na križu. Le ena cena je, ki odkupuje duše – to je trpljenje, združeno z mojim trpljenjem na križu. Čista ljubezen razume te besede, telesna ljubezen jih ne bo nikoli razumela.«**

Jezus je tako Favstino povabil, naj mu postaja podobna ne le v življenju, ampak tudi v umiranju. Še bolj jasno je razumela, kako veliko vrednost ima v Božjih očeh trpljenje, ki ga človek vdano prenaša. V trpljenju smo lahko Jezusu najbolj podobni, saj postanemo Njegovi sodelavci v odrešenju. Odslej je bolečine, ki so jo spremljale vse do smrti, še raje združevala z Jezusovim trpljenjem in ga darovala za spreobrnjenje tistih duš, ki dvomijo o Božji dobroti.

Po mnenju zdravnikov je sestra Favstina doživela napad angine pektoris. Po tistem so njeno zdravstveno stanje končno vzeli zares. Odpekljali so jo v bolnišnico in opravili preiskave. Odkrili so tuberkulozo.

*

Jezus vabi tudi tebe, da mu s potrpežljivim prenašanjem vsakodnevnih težav, bolečin in naporov pomagaš uresničevati načrte usmiljenja.

Naloga:

Prosi Jezusa, naj ti pomaga, da boš potrpežljivo prenašal vse, kar ti je težko, zoprno in boleče. Zmoli desetko rožnega venca »ki, je za nas krvavi pot potil«.

23. dan

JEZUS NAS PO SMRTI ŽELI SPREJETI K SEBI

Izkustvo bližajoče se smrti je v sestri Favstini oblikovalo globoko sočutje do vseh umirajočih. Odslej je še z večjo gorečnostjo molila za umirajoče in duše v vicah. Z njimi pa ni bila povezana le v molitvi. Bog ji je naklonil poseben dar, da se je z njimi srečevala tudi v notranjih videnjih.

Takšno srečanje je prvič doživela že v času noviciata, ki ga je leta 1926 opravljala v krakovski redovni hiši. Na dan njenega prihoda v novo skupnost je umrla sestra Henrika, stara komaj 29 let. Nekaj dni po svoji smrti jo je ponoči obiskala in jo prosila, naj sestre zanjo darujejo sveto mašo. Sestra Favstina je sprva mislila, da so bile vse to le sanje, ko pa jo je umrla obiskala še drugič, se je takoj odpravila do predstojnice in ji povedala njeno prošnjo. Po opravljeni sveti maši se ji je sestra Henrika spet prikazala in se ji zahvalila. Njena duša je bila sprejeta v nebesa.

Po tem dogodku so sestro Favstino umrli pogosto obiskovali. Pripovedovali so ji o svojem velikem trpljenju, ki ga prestajajo v vicah. Prosili so jo za molitev ali odpoved, s katero jim bo pomagala priti v nebesa. Rada se je žrtvovala zanje. V velikem zaupanju v Božje usmiljenje je njihove duše priporočala Jezusu in ga prosila, naj jih vzame k sebi.

V notranjih razodetjih pa so se nanjo obračali tudi umirajoči. Nekoč je med delom na vrtu v sebi zaslišala glas neke sestre iz druge redovne hiše. Povedala ji je, da umira in jo prosila, naj moli zanjo. Sestra Favstina je povabila tudi gojenke, da so skupaj z njo med delom molile za umirajočo sestro. Minilo je nekaj ur in sestra Favstina je spet slišala glas: »Hvala.« Vedela je, da je sestra umrla in je pri Bogu. Isti večer so redovnice prejele obvestilo o njeni smrti.

Nekoč je imela videnje Jezusa. Prosil jo je, naj obišče umirajočega grešnika in zanj zmoli rožni venec Božjega usmiljenja. Naenkrat se je znašla v neznani koči. Zagledala je posteljo, na kateri je v strašnih mukah

umiral starejši moški. Okoli njega je bila zbrana družina. V sobi pa so bili tudi hudi duhovi. Prežali so na njegovo obupano dušo, da bi jo zvelikli s seboj. Sestra Favstina je pričela goreče moliti rožni venec Božjega usmiljenja. Zlobni duhovi so se razbežali, mož pa je mirno izdihnil.

Sestra Favstina je tako pomagala mnogim dušam. Še posebno rada je zanje darovala svoje trpljenje, ki se je z napredovanjem tuberkuloze še stopnjevalo. Ob tem pa je vedno pogosteje doživljala tudi napade hudih duhov. Prikazovali so se ji v podobi pobesnelih psov in ji ponoči grozili, da jo bodo raztrgali. Kričali so nanjo, da jo sovražijo, ker jim jemlje duše, za katere so se tako trudili, da bi jih pridobili zase. Sestra Favstina pa se teh napadov ni bala. Njeno zaupanje v Boga je bilo veliko. »Če Bog hoče, da me raztrgate, pa me dajte,« je odgovarjala. Hudi duhovi so bili brez moči in so takoj izginili.

Razodetja povezana z umiranjem in smrtjo so sestro Favstino usmerjala h globoki ponižnosti. »Z menoj, grešnico, se bo po smrti zgodilo isto, kakor z vsemi grešniki, če me ne bo obvarovalo Božje usmiljenje,« je govorila. Hkrati pa se je v njej utrjevalo spoznanje, da je Božje usmiljenje resnično neskončno. Jezus želi v svoj objem sprejeti vsako dušo, pa naj bo še tako grešna. Le v zaupanju, da nas sprejema in neskončno ljubi, lahko pridemo v Njegovo bližino.

*

Jezus te ima rad in ti želi biti kar najbolj blizu. Zate je pripravil prostor v nebesih. Veseli se tega in si že na zemlji prizadevaj, da bi mu prihajal vedno bližje.

Naloga:

V družini zmolite rožni venec Božjega usmiljenja in prosite Jezusa, naj vam bo blizu v življenju in smrti.

24. dan

MARIJA, MOJA DOBRA MATI

Prijateljstvo z Jezusom je utrjevalo povezanost sestre Favstine z Marijo. Ljubezen do Jezusove Matere jo je spremljala že od otroških let. Nanjo se je obračala v vseh težavah in preizkušnjah. S posebnim zaupanjem pa se je k njej zatekala v skušnjavah nečistosti. Nečistost je greh izkrivljene ljubezni, ki zavaja in drugega izkorišča zase. Nasprotje nečistosti pa je darovanska ljubezen, ki se ne boji odpovedi in trpljenja. Bolj ko je sestra Favstina spoznavala lepoto Jezusove ljubezni, bolj mu je želela postajati podobna. V strahu pred grehom, ki lahko željo po ljubezni spreminja v nečistost, se je že v mladih letih priporočila Marijinemu varstvu. Takole je molila: »Marija, brezmadežna devica, vzemi me pod svoje posebno varstvo in ohrani čistost moje duše, mojega srca in mojega telesa. Ti si moj vzor in zvezda mojega življenja.«

Leta 1929 je sestra Favstina v času svojega bivanja v varšavski skupnosti doživela posebno notranje razodetje. V videnju je zagledala Jezusa v beli obleki, opasanega z zlatim pasom. Rekel ji je: **»Podarjam ti večno ljubezen, da bi tvoja čistost ostala neomadeževana, in kot znamenje, da ne boš nikoli izpostavljena skušnjavam nečistosti.»** Jezus jo je nato opasal s svojim zlatim pasom. »Od tega trenutka ne čutim nobenega vznemirjenja, ki bi bilo v nasprotju s čistostjo niti v srcu niti v mislih,« je sestra Favstina zapisala v Dnevnik. Spoznala je, da ji je to veliko milost izprosila Devica Marija, saj jo je zanjo že dolgo prosila.

Po večnih zaobljubah se je sestra Favstina še z večjo zaupljivostjo obračala k Mariji: »Božja Mati, presveta Marija, moja Mati, ti si zdaj na poseben način moja mati, in to zaradi tega, ker je tvoj ljubljeni Sin moj Ženin, tako sva zdaj oba tvoja otroka. Zaradi svojega Sina me moraš ljubiti. Marija, moja ljubljena Mati, vodi moje notranje življenje, da bo uga-jalo tvojemu Sinu,« se je izročala njenemu varstvu.

Marija je sestro Favstino obiskovala tudi v notranjih videnjih. Kot dobra mati jo je tolažila in spodbujala, naj ostane zvesta Jezusovemu naročilu glede podobe in čaščenja Božjega usmiljenja. Razodela ji je, da

bo morala veliko trpeti in ji obljubila svojo bližino. Dala ji je spoznati, da bo na poseben način spremljala in varovala njenega spovednika, očeta Sopočka.

Sestra Favstina se je v svojem poslanstvu glasnice Božjega usmiljenja naslonila na Marijo. Pritegnila jo je preprostost Božje dekle, ki se je pred 2000 leti prav tako kot zdaj ona srečevala s strahovi, da naročilo Boga presega njene sposobnosti. Pa vendar je zaupljivo odgovorila: »Zgodi se mi po Tvoji besedi.« Sestra Favstina je zaupala, da bo Božja Mati pomagala tudi njej ohraniti zaupanje in zvestobo Božjim načrtom.

*

Marija je tudi tvoja dobra Mati. Pomagala ti bo, da boš postal zvest Jezusov prijatelj.

Naloga:

Zmoli molitev »O, Gospa, moja« in se priporoči Mariji, naj ti pomaga graditi tesno prijateljstvo z Jezusom.

PRIJATELJSTVO Z JEZUSOM JE NALEZLJIVO

Minilo je že enajst let, odkar je Helena Kowalska zapustila svoj dom in kljub nasprotovanju očeta in mame vstopila v samostan. V vseh teh letih redovne skupnosti ni zapuščala. Svoje starše je videla le enkrat. Obiskala sta jo leta 1928, ko je izrekla svoje prve zaobljube. Dala sta ji čutiti, da sta njeno odločitev sprejela. »Pustiti jo morava tukaj,« je ob koncu srečanja Stanislaw dejal svoji ženi. »Takšna je pač Božja volja.«

V začetku leta 1935 je sestra Favstina prejela pismo svojih sorodnikov. V njem so ji sporočili, da je njena mama hudo bolna in da morda ne bo več dolgo živel. Sestra Favstina je odšla do predstojnice in si izprosila dovoljene za obisk svoje družine. Proti svoji rojstni vasi se je odpeljala z vlakom. Med potjo je sedela z neko učiteljico. V notranjem razodetju je spoznala, da je gospa v sebi nemirna. Pričela je goreče moliti zanjo. Po daljšem času se je gospa obrnila k njej in jo vprašala: »Sestra, povejte mi, ali sem dolžna izpolniti Bogu dano obljubo?« Jezus je dal sestri Favstini spoznati, za kakšno obljubo gre. Takoj je odgovorila: »Brezpogojno morate izpolniti svojo obljubo, če ne boste vse življenje nesrečni.« Sopotnico je odgovor pretresel. Počasi ji je zaupala svojo zgodbo. Pred leti, ko je bila še na učiteljsku, se je Bogu zaobljubila, da bo stopila v samostan, če ji bo pomagal opraviti težke izpite. Izpite je opravila z odliko, obljube pa do danes še vedno ni izpolnila. Vest ji ni dala miru in zato je ostajala v svojem življenju nezadovoljna. Po daljšem pogovoru s sestro Favstino se je gospa popolnoma spremenila. Spoznala je, kaj mora storiti in se z velikim veseljem odločila, da bo takoj poiskala red, v katerega bo lahko vstopila. Sestra Favstina je v svojem srcu spoznala, da bo Jezus tej osebi ostal še naprej naklonjen in ji bo podaril potrebnih milosti, da bo končno izpolnila svojo obljubo in našla srečo.

Bil je že večer, ko je sestra Favstina končno prispela domov. Družina je bila zbrana ob postelji umirajoče mame. Pohitela je k njej, pokleknila in se v molitvi zahvalila Bogu. Potem je rekla: »Mami, vstala boš.« Na začudenje vseh prisotnih se je mama takoj dvignila in se usedla. Čez mnogo let se je tega dogodka takole spominjala: »Takoj ko sem jo zagledala, sem ozdravela. Naslednji dan je bila nedelja. Moj mož je vpregel konja in skupaj z družino sem se odpeljala k maši. Vse odtlej sem zdrava.«

Srečanje z družino je bilo za sestro Favstino ganljivo. Po dolgih letih je spet videla svoje brate in sestre. Ko je odšla, so bili še otroci, zdaj pa jih skoraj ni več prepoznala. Spet so bili vsi zbrani skupaj, spet so jo prosili, naj jim kot včasih pripoveduje o Bogu in o svetnikih. Skupaj so tudi molili. Sestra Favstina je v svoj Dnevnik zapisala: »Ko sem videla, kako je molil moj oče, me je bilo zelo sram, ker po tolikih letih v samostanu nisem znala tako iskreno, s srcem in pobožno moliti.«

Sestra Favstina je ostala nekaj dni pri svoji družini. V tem času so jo obiskali mnogi sorodniki, prijatelji in sosedje. Vsak je želel spregovoriti z njo. Poslušala jih je, ko so ji govorili o svojih težavah in spoznala, da ni veselja, kjer ni iskrenega prijateljstva z Jezusom. Pripovedovala jim je o Njegovi dobroti in jih spodbujala, naj mu odprejo svoja srca. Radi so ji prisluhnili. Vsa utrujena od govorjenja se je včasih želela umakniti v samoto, pa so jo spet poiskali in jo prosili, naj jim še pripoveduje o Jezusu. Ob njenih besedah so nekateri zajokali kot otroci, drugi so jo prosili, naj moli zanje. Zdelo se je, da se je v tistih dneh njihov dom spremenil v Božjo hišo.

Med poslavljanjem je steklo veliko solza. Oče in mama sta sestro Favstino blagoslovila in ji zaželela, da bi ostala zvesta Bogu. Prosila sta jo, naj nikdar ne pozabi, kako veliko milost ji je podelil, ko jo je poklical v redovno življenje. Čeprav sta pred leti njeni odločitvi nasprotovala, sta bila zdaj ne le vesela, ampak celo zelo ponosna na svojo hčer. Sestra Favstina je zadrževala solze. Svojo družino je spomnila na nebesa, kjer se bodo spet srečali in se ne bodo nikoli več ločili. Šele ko je sedla v avto, so se po njenih licih razlile solze veselja in ganjenosti.

Ob vrnitvi v samostan je najprej odhitela v kapelo, da bi pozdravila Jezusa in se mu opravičila, ker se je med bivanjem doma z Njim tako malo družila. V notranjosti duše ji je odgovoril: »**Zelo sem zadovoljen, ker nisi govorila z menoj, temveč si ljudi seznanila z mojo dobroto in jih spodbujala k moji ljubezni.**«

*

Tudi ti si povabljen, da veselje, ki ti ga prinaša prijateljstvo z Jezusom, deliš z drugimi. Postani vesel oznanjevalec Božjega usmiljenja.

Naloga:

Prosi Jezusa, naj ti pomaga, da boš vesel oznanjevalec Njegovega usmiljenja. Zmoli desetko s skrivnostjo »ki je oznanjal Božje kraljestvo«.

26. dan

SVETA EVHARISTIJA – NAJVEČJI IZRAZ JEZUSOVE LJUBEZNI

Sestra Favstina je kljub napredovanju bolezni še zmeraj vestno in natančno izpolnjevala vse svoje dolžnosti. Njen dan je bil razpet med delom na vrtu in v kuhinji, prosti čas pa je preživljala v kapeli. Najsrečnejša je bila, ko je lahko kleče pred tabernakljem častila Jezusa v podobi evharistije. Ljubezen do Najsvetejšega je izražalo tudi njeno redovniško ime: sestra Marija Favstina Najsvetejšega zakramenta.

Sveta evharistija je bila zanjo najpomembnejši dogodek vsakega dneva. V njej je izkušala živo navzočnost Jezusa, ki se zedinja z njeno ubogo dušo: »Ti, Jezus, se hočeš naseliti v mojem srcu. Tvoja živa kri se združuje z mojo krvjo. Kdo bi doumel to tesno povezanost? Moje srce zaklepa vase Vsemogočnega, Brezmejnega ... Kdo more razumeti in doumeti globino usmiljenja, ki izvira iz Tvojega Srca?« se je čudila.

Nekoč je pri sveti maši, ki jo je daroval oče Sopočko, na oltarju namesto hostije zagledala Dete Jezusa. Ljubko in veselo je stegovalo ročice proti duhovniku. Tedaj pa je nastopil trenutek obhajila in sestra Favstina je videla, kako je duhovnik dvignil Dete, ga razlomil in ga živega zaužil. Ustrašila se je in zgrozila, da lahko nekdo tako ravna z malim Jezusom, a je takoj prejela notranje razsvetljenje, da duhovnik izpolnjuje Božjo voljo.

Odslej so se podobna videnja med sveto mašo večkrat ponavljala. Jezus je na oltar prihajal kot majhno dete, staro približno leto dni. Včasih je bilo Dete veselo, drugič žalostno ali zaskrbljeno. Včasih ga je k oltarni mizi prinesla Mati Marija. Držala ga je v naročju, dokler ni samo steklo v roke duhovnika. Spet drugič se je sestri Favstini Dete približalo v klopi in počivalo na njenih rokah. Pred darovanjem je izginilo, ko pa je prejela sveto obhajilo, je v svojem srcu zaslišala otroški glas: **»Sem v tvojem srcu, isti, kakor si ga imela na rokah.«**

Včasih je namesto Deteta videla v hostiji Jezusov trpeči obraz. Z ve-

liko ljubeznijo se je oziral na ljudi in tožil: **»O, kako me boli, da se kristjani tako malo združujejo z menoj v svetem obhajilu. Čakam nanje, oni pa so do mene tako brezbrizni. Ljubim jih tako nežno in iskreno, oni pa mi ne zaupajo. Želim jih obsipati z milostmi – oni jih nočejo sprejeti. Do mene se vedejo kakor do nečesa mrtvega, moje srce pa je vendar polno usmiljenja.«**

Ta notranja razodetja so v sestri Favstini množila ljubezen in spoštovanje do zakramenta svete evharistije. Vsak dan je goreče hrepenela in čakala trenutek, ko bo lahko Jezusa prejela v svoje srce. Hkrati pa se je v njeno notranjost kdaj naselil tudi dvom, da zaradi kakšne slabosti ali napake ni vredna prejeti svetega obhajila. Jezus jo je glede tega poučil: **»Moja hči, ne opuščaj svetega obhajila, razen takrat, ko si prepričana, da si zelo grešila. Sicer pa naj te ne zadržuje noben dvom pred združitvijo z menoj v moji skrivnostni ljubezni. Tvoji mali prestopki izginejo v moji ljubezni kakor slama, vržena v velik ogenj. Vedi, da me zelo žalostiš, če me ne prejemaš pri svetem obhajilu.«**

Sestro Favstino je premišljevanje o čudoviti Jezusovi ljubezni, ki nam jo v zakramentu svete evharistije vsak dan izkazuje, napolnjevalo z najglobljim veseljem. V molitvi se je takole zahvaljevala: *»Zahvaljujem se ti, Jezus, za sveto obhajilo, v katerem nam podarjaš sebe; čutim, kako tvoje Srce bije v mojih prsah, kako ti sam v meni razvijaš Božje življenje.«*

*

Sveto obhajilo je največji izraz Jezusove ljubezni do tebe. Pod podobo kruha ti pri vsaki sveti maši prihaja naproti in te želi vsega prežeti s svojo bližino. Veseli se tega.

Naloga:

V družini se pogovorite o svetem obhajilu in kaj vam pomeni. Zmolite desetko s skrivnostjo »ki je postavil sveto evharistijo«.

27. dan

JEZUS, KRALJ USMILJENJA

Na sestro Favstino se je nekoč obrnila neka starejša sestra. Na uho ji je prišlo, da se sestra Favstina na poseben način druži z Jezusom. Upala je, da ji lahko pomaga najti mir, ki ga je izgubila pred mnogimi leti. Sestri Favstini je priznala svoj greh in ji povedala, da ga je pri spovedi zatajila. Kasneje se je glede tega večkrat spovedala, a miru vseeno ni našla. Prosil jo je, naj vpraša Jezusa, kaj naj stori, da ji bo odpustil.

Sestra Favstina se je znašla v zadregi. Razen spovedniku in prednici ni želela nikomur razkrivati svojega notranjega življenja. Tudi tej sestri ni želela priznati, da se pogovarja z Jezusom, saj je vedela, da jo bo takšno priznanje veliko stalo. Izpostavljena bo novemu sramotenju ali pa bo v nevarnosti njena ponižnost. Sestro je zato vprašala, kaj ji je glede tega dejal spovednik. Odgovorila ji je, da ji je od takrat že več spovednikov zagotovilo, da je lahko mirna in da ji Jezus odpušča. Sestra Favstina ji je dejala, naj spovednikom zaupa, saj so Jezusovi namestniki. Sestra pa je še kar naprej vztrajala in moledovala, naj Favstina o tem govori z Jezusom.

Slednjič se je Favstina vdala in ji obljubila, da bo zanjo molila. Zvečer je v kapeli slišala Jezusove besede: **»Povej ji, da bolj rani moje Srce to, da mi ne zaupa, kakor grehi, ki jih je storila.«** Ko ji je to povedala, se je sestra razjokala kakor otrok in veliko veselje je napolnilo njeno dušo.

Tudi po mnogih drugih dogodkih in notranjih doživetjih je Jezus dajal sestri Favstini spoznati, kako si želi, da bi mu zaupali. V svojem neskončnem usmiljenju nam je pripravljen odpustiti vsak greh. Naše nezaupanje je tisto, ki nas, grešnike, oddaljuje od Njega. On pa nam želi biti blizu. Zato je sestri Favstini naročil: **»Govori grešnim ljudem, naj se ne bojijo približati se mi. Govori jim o mojem velikem usmiljenju.«**

25. decembra leta 1936 jo je v posebnem videnju opozoril, da se bliža dan Božje sodbe. Naročil ji je, naj ljudem posreduje to sporočilo: **»Preden pridem kot pravičen sodnik, bom prišel kot kralj usmiljenja. Preden napoči dan pravičnosti, bo ljudem dano naslednje znamenje na nebu: vse luči na nebu bodo ugasnile in velika tema bo po vsej zemlji.**

Tedaj se bo pokazalo znamenje križa na nebu in iz odprtih, kjer so bile prebodene Odrešenikove roke in noge, bo sijala velika svetloba, ki bo za nekaj časa razsvetljevala zemljo. To se bo zgodilo nekoliko pred sodnim dnevom.»

Oktobra leta 1937 je v Krakovu izšla knjižica z naslovom Kristus, Kralj Usmiljenja. Uredil jo je oče Michał Sopoćko. Na prvi strani je bila podoba Usmiljenega Jezusa, v njej pa molitev rožnega venca Božjega usmiljenja. Knjižica je bila razposlana vsem redovnim hišam Kongregacije sester božje Matere usmiljenja. Sestre so jo lahko uporabljale v času zasebne molitve. Prav tako so v tem času izšle tudi podobice z Usmiljenim Jezusom. Niso se dobro prodajale, zato so jih začeli deliti brezplačno. Tako se je sporočilo o Božjem usmiljenju pričelo počasi širiti po svetu.

*

Jezus si želi, da bi sporočilo o Njegovem neskončnem usmiljenju doseglo vsako srce, tudi tvoje. Ljubi te bolj, kot si zmoreš predstavljati. Zaupaj mu!

Naloga:

V družini se zahvalite Jezusu za njegovo neskončno ljubezen in zmolite rožni venec Božjega usmiljenja.

28. dan

JEZUS BERAČ

Favstinino zdravje je bilo z dneva v dan slabše. Zaradi oslabelosti ni več mogla opravljati dela na vrtu. Septembra 1937 so jo zato postavili za vratarico v krakovskem samostanu. Delo je bilo manj naporno, a vseeno utrudljivo, saj je na samostanska vrata trkalo veliko ljudi. Med njimi je bilo veliko ubogih. V državi je namreč v tistih letih vladala visoka brezposelnost. Ljudje so bili razočarani in obupani. Množično in večkrat so nasilno protestirali ter iskali pravico zase. Med reveži, ki so prihajali v samostan, je bilo veliko takih, ki so očitno izražali svojo jezo in od sester zahtevali, naj poskrbijo zanje in jih zaposlijo. Sestre so se zato revežev bale.

Nevarnosti se je zavedala tudi sestra Favstina. Glede tega je govorila z Jezusom in ga prosila, naj zlobnežem, ki sovražijo samostane, prepreči, da bi se približali vratom. Jezus ji je odgovoril: **»Moja hči, v trenutku, ko si šla k samostanskim vratom, sem nad vrata postavil keruba, da bi jih varoval; bodi mirna.«** Sestra Favstina je zaupala in svojo novo službo opravljala z največjim veseljem. Opirala je vrata revežem, ki so ji pripovedovali o svojih materialnih in duhovnih težavah. Eni so prosili za hrano, drugi so potrebovali tolažbo. Sestra Favstina je bila zelo vesela, da lahko preko srečanj z njimi uresničuje dela usmiljenja. V Dnevnik je zapisala: **»Ko prihajajo k vhodnim vratom že drugič isti reveži, sem z njimi še bolj prijazna in jim ne dajem tega občutiti, da ne bi bili v zadregi, ker so že bili tu; oni mi pogumno pripovedujejo o svojih nadlogah in potrebah.«**

Od vrat je mnogokrat tekla v kuhinjo in tam prosila hrane za lačne. Nekoč, ko je prišla že četrtič ali petič, jo je kuharica nejevoljno oštela: **»Kako dolgo me boste še gnjavili, sestra?«** Favstina ji je mirno odgovorila: **»Dokler bo Gospod Jezus lačen.«**

Nekega dne je znova pozvonilo pri vratih. Sestra Favstina jih je odprla in pred njimi je stal shujšan mladenič v strašno raztrgani obleki. Zunaj je bilo ta dan hladno in deževno, on pa je bil brez pokrivala, ves premražen

in moker. Prosil jo je za hrano. Sestra Favstina je takoj pohitela v kuhinjo in tam našla le malo juhe. Pogrela jo je in vanjo nadrobila kruha. To je ponudila ubogemu beraču. Ko je pojedel do konca in se že skoraj poslovil, pa ga je prepoznala. Berač je bil Jezus. Favstina je bila začudena in je premišljevala, kaj to pomeni, Jezus pa ji je spregovoril: **»Moja hči, do mojih ušes so mi prišli blagoslovi ubogih, ki se z blagoslavljanjem oddaljujejo od vhodnih vrat, in vseč mi je bilo tvoje usmiljenje v mejah pokorščine; zato sem stopil s prestola, da bi okusil sad tvojega usmiljenja.«**

Sestra Favstina je razumela, kar se je pravkar zgodilo. Od tistega trenutka se je v njenem srcu vnela še čistejša ljubezen do revežev. »Kako sem vesela, da so mi predstojniki dali to delo!« je zapisala v Dnevnik.

*

Kadar pomagaš ali tolažiš tiste, ki te potrebujejo, pomagaš Jezusu samemu. Bodi pozoren do drugih in jim rad priskoči na pomoč.

Naloga:

Danes bodi še posebno pozoren na to, kdo potrebuje tvojo pomoč in kako mu lahko pomagaš. Zmoli »Očenaš« in dodaj prošnjo, da bi zmoget prepoznati Jezusa v drugih.

29. dan

JEZUS, NAUČI ME TRPETI

Proti koncu leta 1937 je tuberkuloza že tako napredovala, da je sestra Favstina začela vonjati razkroj lastnega telesa. Nekoč jo je obiskala neka sestra, a se je že po nekaj minutah pogovora skremžila in dejala: »Sestra, tu čutim mrliča, tako kot da bi truplo razpadalo. O, kako strašno je to.« Sestra Favstina ji je odgovorila: »Sestra, ne prestrašite se, ta vonj prihaja od mene.«

Pojavile so se strašne bolečine v črevesju, zaradi katerih se je cele noči zvijala na ležišču. Začela je izkašljevati kri. Stalne bolečine in slabost so jo izčrpavale. Spremljalo pa jo je tudi trpljenje mističnega izvora. Včasih je več ur podoživljala Jezusovo trpljenje na Oljski gori in križevem potu. Čutila je njegove rane na rokah, nogah, glavi in prsih. Rane so bile sicer nevidne, bolečine pa kljub temu neizmerne. Pogosto zaradi oslabelosti več dni ni mogla vstati iz postelje.

Redovnica, odgovorna za ambulanto, je menila, da se sestra Favstina preveč predaja bolezni. Tudi druge sestre je prepričevala, da so Favstine bolečine večinoma le v njeni glavi. Čeprav je Favstina več dni ležala v postelji, ni bilo sestre, ki bi jo obiskala in ji prinesla kozarec vode. To jo je zelo prizadelo. Počutila se je osamljeno in zapuščeno. V svoj Dnevnik je zapisala: »Dokler lahko hodiš in delaš, je vse dobro in prav. Toda ko Bog pošlje bolezen, je prijatelj nekako manj ... Ko pa Bog dopusti daljšo bolezen, nas počasi začnejo zapuščati tudi zvesti prijatelji. Bolj poredko nas obiskujejo, njihovi obiski pa pogosto povzročajo bolečine. Namesto da bi nas tolažili, nam kaj očitajo, kar povzroča veliko trpljenje ... Kadar Bog ne daje niti smrti niti zdravja, in to traja leta, se okolje temu privadi in ravna, kot da človek ne bi bil bolan. Takrat se začenja niz tihega mučeništva.«

Jezus pa je sestri Favstini tudi v tem obdobju ostajal blizu: »**Jemljem te v svojo šolo; naučiti te želim trpeti,**« je nekoč slišala njegove besede. Odgovorila mu je: »S teboj, Gospod, sem pripravljena na vse.« Jezus ji je odvrnil: »**Dovoljeno ti je piti iz keliha, iz katerega jaz pijem; to izredno čast ti danes dajem.**«

Jezus je Favstino spodbujal: **»Učenka moja, imej veliko ljubezen do tistih, ki ti povzročajo trpljenje.«** Sestra Favstina se je ob teh besedah užalostila: **»Moj učitelj, saj ti vidiš, da ne čutim ljubezni do njih in to me muči.«** Jezus ji je odgovoril: **»Čustva niso vedno v tvoji moči; da ljubiš, spoznaš po tem, da po doživetih težavah in nasprotovanju ne izgubljaš miru, ampak moliš za tiste, od katerih si okusila trpljenje, in jim želiš dobro.«**

Sestra Favstina se je zavedala, da bi v takem trpljenju brez Jezusa že zdavnaj zapadla v malodušje, jezo ali obup. Naslonjena nanj pa je uspela v sebi ohranjati mir. Čeprav fizično ni mogla ničesar več storiti, ji je Jezus dal spoznati, da s svojim trpljenjem pomaga odreševati številne duše. Rekel ji je: **»Moja hči, vedi: če ti dam globlje spoznati in občutiti svoje trpljenje, je to moja milost; ko doživljaš zmedenost ter veliko trpljenje, tedaj si živo udeležena v mojem trpljenju in mi postajaš povsem podobna. Tvoja stvar je, da se v teh trenutkih bolj kot kadar koli podvržeš moji volji ...«** Sestro Favstino so te besede napolnile z nepopisnim veseljem. Že od otroštva je bila namreč njena največja želja, da bi bila podobna Jezusu, da bi mu bila blizu. Doživljala je, kako se njeno hrepenenje v polnosti uresničuje prav v trpljenju.

*

Prijateljstvo z Jezusom naše trpljenje spreminja v odrešenje; nemoč postaja moč; iz žalosti se rojeva veselje, iz smrti vstaja življenje. Zaupaj Mu in vedno išči Njegovo bližino.

Naloga:

Zmoli desetko rožnega venca s skrivnostjo »ki je od mrtvih vstal«. Zahvali se Jezusu za njegovo čudovito prijateljstvo.

30. dan

JEZUS, VZEMI ME K SEBI

Sestra Favstina je novo leto 1938 dočkala v postelji, iz katere že več dni ni mogla vstati: »Bodi pozdravljeno, novo leto, v katerem se bo dokončala moja dovršitev,« je zapisala v Dnevnik. Počutila se je počaščeno, da jo bo Jezus vzel k sebi ravno v triintridesetem letu življenja. Pogosto je premišljevala Jezusove besede: **»Hočem, da bi bili tvoji poslednji trenutki popolnoma podobni mojim na križu.»** Njena edina želja je bila, da bi se te besede uresničile.

Njeno trpljenje pa še ni bilo povsem dopolnjeno. Tuberkuloza se je iz pljuč razširila na kosti in druge organe. Doživljala je, kako njeno telo živo razpada. V Dnevnik je februarja 1938 zapisala: »Vidim, da moja zemeljska lupina začenja razpadati; tega se veselim, ker se bom kmalu znašla v hiši svojega Očeta.«

Resnosti njenega stanja so se končno začele zavedati tudi druge redovnice. Čutile so, da se je približal čas njene smrti. Med njimi je bilo vedno več takih, ki so prepoznavale njeno svetost. Prosile so jo, naj moli zanje, ko bo pri Bogu. Neka sestra se je v pismu takole izrazila: »Čakam, kdaj vas bo Gospod Jezus poklical k sebi, ker vem, kaj to bo, in zelo želim, da bi umrli.« Sestra Favstina se je iz srca nasmejala nerodni izbiri besed. Pismo te sestre jo je razvedrilo.

Aprila istega leta so sestro Favstino sprejeli v sanatorij, posebno zdravstveno ustanovo za kronične bolezni. Tam je ostala pet mesecev. Bila je že tako izčrpana, da ni mogla več redno obiskovati svete maše in prejemati obhajila. A Jezus je imel zanj pripravljenih še veliko milosti. Ob dnevih, ko ni mogla vstati iz postelje, jo je obiskoval nebeški angel, seraf, in ji prinašal sveto hostijo. Obiskoval pa jo je tudi Jezus. Spodbujal jo je in učil, kako naj nosi svoj križ in se pripravlja na smrt. V začetku junija 1938 je Favstina opravila svoje zadnje duhovne vaje. Trajale so tri dni, vodil pa jih je Jezus sam. Vsak dan je zanj izbral evangelijski odlomek in ji naročil, naj ob njem premišljuje, nato pa ji je predaval o duhovnem boju, žrtvovanju, molitvi in usmiljenju. Sestra Favstina je njegove besede zapisovala v Dnevnik.

Kmalu po tem je doživela hud napad zaradi notranjih krvavitev. Pljuvala

je kri, imela je močno povišano temperaturo. Upala je, da je to njen zadnji boj. Vendar pa se je stanje naslednji dan nekoliko izboljšalo. V molitvi se je pritožila Jezusu: »Varaš me, Jezus, kažeš mi odprta vrata nebes in me spet puščaš na zemlji.« Jezus pa ji je odgovoril: »**Ne bo več dolgo**«.

Ta dogodek je zapisan na zadnjih straneh Favstininega Dnevnika. Odslej ni zmoгла več pisati. Njeno trpljenje pa se je nadaljevalo. 17. septembra, tri tedne pred smrtjo, se je vrnila v samostan. Sestre, ki je pet mesecev niso videle, so bile pretresene zaradi njenega stanja. Sestra Stella ga je takole opisala: »Shujšan, porumenel in povsem spremenjen obraz z velikimi globoko vdrtimi očmi s temnimi kolobarji in prodornim, preiskujočim pogledom.« Med sestrami, ki so pozdravile Favstino, je bila tudi sestra Krizostoma, ki jo je prej obtoževala hlinjenja bolezni. Ob pogledu na Favstino je bruhnila v jok: »Kako pa ste videti, uboga sestra?! Saj ste kot okostnjak!« je dejala.

Sestro Favstino so namestili v izolacijsko sobo. Bila je zelo slabotna. Ni mogla več vstati, skoraj ničesar ni zmoгла več zaužiti. Tuberkuloza je tako prizadela njen požiralnik in črevesje, da ni mogla požirati. Ves čas je trpela strašno žejo. A ni je bilo strah. V globokem miru je pričakovala trenutek, ko se bo njeno prijateljstvo z Jezusom dopolnilo. Sestre, ki so jo obiskovale, je nikoli niso slišale tarnati. Govorila je le še o Jezusu in njegovem neskončnem usmiljenju. Večkrat je ponovila besede: »Samo še malo, samo še malo.«

»Oko ni videlo, uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil devicam,« je 5 oktobra 1938 tiho zapela sestra Favstina. Začel se je njen smrtni boj. »Danes me bo Jezus vzal k sebi,« je napovedala. Prejela je zadnjo odvezo in bolniško maziljenje. Še isti večer je zadnjič odprla oči in se nasmehnila. Nato je sklonila glavo. Nebeška vrata so se odprla ...

*

Sestra Favstina je dosegla nebesa. Tam je pripravljen prostor tudi zate. Veseli se tega!

Naloga:

V družini se pogovorite o umiranju, smrti in večnem življenju. Zmolite desetko rožnega venca s skrivnostjo »ki je v nebesa šel« in prosite Jezusa za srečno zadnjo uro.

31. dan

JEZUS DOKONČA SVOJE DELO

Sestra Favstina je nekaj let pred smrtjo v Dnevnik zapisala: »Jasno čutim, da se z mojo smrtjo moje poslanstvo ne bo končalo, ampak šele začelo.« Uspehi v zvezi s širjenjem češčenja Božjega usmiljenja so bili v času njenega življenja še zelo skromni, a trdno je verjela, da bo Jezus dokončal svoje delo.

Leto dni po njeni smrti se je začela druga svetovna vojna. V času, za katerega se je zdelo, da zmaguje zlo, so se ljudje začeli množično zatekati k Božjemu usmiljenju. Pod podobo Usmiljenega Jezusa se je zbiralo vse več vernikov. Oče Sopočko je še naprej neutrudno širil pobožnost s pridiganjem in razdeljevanjem knjižic z molitvijo rožnega venca Božjega usmiljenja. Z množičnim izseljevanjem se je nova pobožnost začela širiti v druge države. Jezusovo sporočilo je skupaj z deportiranimi Poljaki doseglo Sibirijo in Kazahstan. Od tam so ga vojaki ponesli na Bližnji vzhod in v Italijo. Preko misijonarjev pa se je širilo na Japonsko, v Ameriko in Veliko Britanijo.

Leta 1940 so redovnice Kongregacije Božje matere usmiljenja prvič izvedele, kakšno vlogo je pri češčenju Božjega usmiljenja imela sestra Favstina. Bile so osuple, ko so izvedele, v kako tesnem odnosu je bila z Jezusom. Zdaj so bolje razumele njene besede in ravnanje. V molitvah so se začele obračati nanjo, posebno v nevarnostih, ki so jih doživljale v vojnem času. Nemci so jim trikrat grozili z izgnanstvom, a so si na Favstininem grobu izprosile zaščito in varnost.

Češčenje Božjega usmiljenja se je med verniki lepo razvijalo, uradno pa še ni bilo priznano s strani Cerkve. Poljski škofje so se glede tega obrnili na Vatikan, a dolgo niso prejeli odgovora. Po letu 1951 se je razprava o pristnosti Jezusovih prikazovanj Favstini med poljskimi škofi znova odprla. Tedanji vilenski nadškof je bil do nove pobožnosti skeptičen in njegovo mnenje je vplivalo na odločitev škofov, ki so se dve leti kasneje izrekli proti uvedbi praznika Božjega usmiljenja. Odsvetovali so spodbujanje češčenja in izpostavljanje podobe Usmiljenega Jezusa v cerkvah.

Leta 1959 je Kongregacija za verski nauk na podlagi njihovega mnenja s posebnim odlokom prepovedala širjenje podobic ter drugega gradiva povezanega, z novo pobožnostjo. Oče Sopočko je prejel resno svarilo z ukazom, naj preneha zagovarjati in širiti sporočila. Po tistem so iz številnih cerkva podobo Usmiljenega Jezusa odstranili, češčenje pa je zelo upadlo. Ni pa popolnoma izginilo. Ljudje so na svojih domovih še vedno molili rožni venec Božjega usmiljenja in opravljali pobožnosti v skladu z videnji sestre Favstine.

Oče Sopočko ni pozabil, kako mu je sestra Favstina malo pred smrtjo dejala, naj bo pripravljen na velike težave, neuspehe in razočaranja, nehvaležnost, preganjanje in zapuščenost. Spomnil pa se je tudi besed, ki jih je po notranjem razodetju zapisala v Dnevnik: »Prišel bo čas, ko bo od Boga priporočeno delo na videz popolnoma uničeno. Tedaj pa nastopi Božje delovanje z veliko močjo, ki bo pričalo o pristnosti.«

Oče Sopočko je premišljeval o videnju, ki ga je maja 1938 opisala Favstina: »Danes sem videla v zemljo zabita dva stebra, oba zelo velika. Enega sem zabila jaz, drugega oče Sopočko ... Nenadoma je na teh stebrih stalo svetišče. Videla sem roko, ki je dokončevala svetišče, osebe pa nisem videla.« Čigava roka bo pomagala dokončati delo, se je spraševal Oče Sopočko.

Med vojno je podoba Usmiljenega Jezusa visela v kapeli lagiewniškega samostana. Mimo nje je vodila cesta, po kateri je vsako jutro pešal mlad fant. V lesenih coklah je že navsezgodaj odhajal na delo v bližnjo tovarno. Kadar je le mogel, se je ustavil v kapeli, da bi pozdravil Jezusa. Podobno kot sestra Favstina, je tudi on z Njim gradil trdno prijateljstvo. Bil je eden tistih, ki niso nikoli podvomili v pristnost sporočil o Božjem usmiljenju. Njegovo ime je bilo Karol Wojtyła.

Leta 1964 je deček v lesenih coklah postal krakovski nadškof. Odslej si je zelo prizadeval za preklic odloka o prepovedi češčenja Božjega Usmiljenja. Menil je, da bi k temu zelo pripomogla potrditev svetosti sestre Favstine. Sprožil je postopek za njeno beatifikacijo. Postopek je bil dolgotrajen. V tem času je še naprej poskušal doseči preklic vaticanskega odloka, kar mu je leta 1977 tudi uspelo. Pol leta kasneje se je začel

konklave, na katerem je bil Karol Wojtyła izvoljen za papeža. Ob svoji izvolitvi je čutil, da bo oznanjevanje Božjega usmiljenja njegova posebna naloga. Kot papež Janez Pavel II. je leta 1981 izdal svojo drugo okrožnico in v njej spregovoril ljudem o Bogu, ki je bogat v usmiljenju. Božje usmiljenje je prežemalo ves njegov pontifikat. Oznanjal ga je v neštetih homilijah, govorih in pismih. Dobro se je namreč zavedal, kako zelo ljudje potrebujejo to sporočilo. »Kje drugje bo svet našel odrešenje in luč upanja, če ne v Božjem usmiljenju?« je razmišljal.

Postopek beatifikacije je trajal 27 let. Papež Janez Pavel II. je 18. aprila 1993, na drugo velikonočno nedeljo, sestro Favstino Kowalsko razglasil za blaženo. Leta 2000 pa jo je na isto nedeljo razglasil še za svetnico. Ob tem je na presenečenje mnogih oznanil, da bo odslej vesoljna Cerkev obhajala praznik Božjega usmiljenja vsako prvo nedeljo po veliki noči.

Tako se je po devetinšestdesetih letih izpolnilo naročilo, ki ga je Jezus zaupal sestri Favstini. Njeno poslanstvo pa še ni končano. Nadaljuje se.

*

Zgodba o sveti sestri Favstini Kowalski in njenem prijateljstvu z Jezusom naj ti bo za spodbudo, da se boš tudi sam vsak dan znova podajal na pot svetosti. Ne pozabi: nisi sam. Jezus, tvoj prijatelj, hodi ob tebi. Nasloni se Nanj!

Naloga:

Obesi plakat z nalepkami na vidno mesto. Razmisli, kako boš živel to, kar si spoznal v letošnjem šmarničnem branju. V družini skupaj zmolite rožni venec Božjega usmiljenja.

Kazalo

UVOD.....	5
1. dan: PRVA SREČANJA Z JEZUSOM.....	6
2. dan: JEZUS VABI	8
3. dan: JEZUS NA PRVEM MESTU.....	10
4. dan: JEZUS POSKRBI	12
5. dan: JEZUS SKRBI, TUDI KADAR SE ZDI, DA GRE VSE NAROBE.....	14
6. dan: JEZUS JE TUDI V KUHINJI	16
7. dan: JEZUS KROMPIR SPREMINJA V VRTNICE.....	18
8. dan: JEZUS, KAJ NAJ STORIM?	20
9. dan: PRIJATELJSTVO Z JEZUSOM OBLIKUJE PRIJATELJSTVA Z BLIŽNJI MI	22
10. dan: JEZUS, KJE SI?.....	24
11. dan: POČITEK NA JEZUSOVEM SRCU	26
12. dan: IZ LJUBEZNI DO JEZUSA	28
13. dan: JEZUSOVO NAROČILO	30
14. dan: ORODJE V JEZUSOVIH ROKAH	32
15. dan: JEZUS, IZROČAM SE TVOJI VOLJI	34
16. dan: JEZUSOVA NEVESTA	36
17. dan: VRTNARJENJE Z JEZUSOM.....	38
18. dan: JEZUS POŠLJE POMOČNIKA	40
19. dan: PO JEZUSOVEM NAREKU	42
20. dan: OBLAČILO JEZUSOVIH SRAMOTENJ	44

21. dan: PODOBA USMILJENEGA JEZUSA.....	46
22. dan: UMIRATI Z JEZUSOM.....	48
23. dan: JEZUS NAS PO SMRTI ŽELI SPREJETI K SEBI.....	50
24. dan: MARIJA, MOJA DOBRA MATI	52
25. dan: PRIJATELJSTVO Z JEZUSOM JE NALEZLJIVO.....	54
26. dan: SVETA EVHARISTIJA – NAJVEČJI IZRAZ JEZUSOVE LJUBEZNI	56
27. dan: JEZUS, KRALJ USMILJENJA.....	58
28. dan: JEZUS BERAČ	60
29. dan: JEZUS, NAUČI ME TRPEDI.....	62
30. dan: JEZUS, VZEMI ME K SEBI	64
31. dan: JEZUS DOKONČA SVOJE DELO.....	66

